

MIGRATORY BIRDS

The newspaper produced by and for refugee, migrant and Greek youth

From a dream to History

“And so we decided to become journalists ourselves and give a voice to the refugee population.”

It's time for our end of year review. The lessons of the past will help us plan our future. Twenty months ago, in April 2017, when we took the decision to become the voice of refugees, we could not have imagined how far we would come. We started under the shade of a tree in the Schisto refugee camp, high up above the wire enclosure, where rainbows appear. How many storms have we survived? How many tears?

How many hours have we spent every other Saturday in the National Library? How many lessons in journalism? How many “Make sure you arrive in Klafthmonos Square on time”? How many container doors have we knocked on, in Schisto, Malakasa and Thiva camps, in order to persuade more teenagers to join our group? “Good morning, we are the Migratory Birds!” How much clapping each time we held the new issue in our hands? How much applause from you, when we presented our work in schools, universities, refugee camps, seminars, celebrations and exhibitions, both in Greece and beyond. Thank you. How much pride? How many smiles?

Noora was right: “What is of value in a person's life is the sum of all the beautiful moments he has experienced in this motion picture, once he has edited out all the bad memories and retained only the good times.”

How many good times in the life of this newspaper? A truly epic film. In the pages that follow, we share stories of starvation and uprooting with you. We write about the difficult road of social integration through education. We meet refugee athletes from the Paralympics and we learn about the challenges they have had to face. So much fortitude. We have brought back in our suitcases writings of children who took part in the “Eurochild” conference in Croatia. Finally, we publish a letter from the Finnish students who visited us in October in Athens.

And on it goes. When it comes to injustice, we remain intractable.

Read the full English edition of “Migratory Birds” online at www.ddp.gr

از رویا به تاریخ

”پس تصمیم گرفتیم روزنامه نگاری کنیم و صدای پناہندگان را به جهانیان برسانیم.“

پایان سال است و ما نگاه به تمامی فعالیت هایی که خود انجام داده ایم میکنیم. آینده خود را با یادگیری از گذشته طراحی می کنیم. بیست ماه پیش، در اپریل سال دو هزار و هفده، زمانی که تصمیم گرفتیم که صدای پناہجویان باشیم، فکر امروز را نمی کردیم که امروز اینجا باشیم. از زیر سایه ی یک تک درخت در مرکز نگهداری از پناہندگان در اسخیستو، در اطراف سیمپای خاردار، آن بالا، آنجا که رنگین کمان بیرون می آید. چند باران سیل آسا را پشت سر گذاشتیم. چقدر اشک ریختیم؟

چند ساعت در جلسات هفتگی هر شنبه در میان در کتاب خانه ملی شرکت کردیم؟ چند جلسه کلاسهای روزنامه نگاری را برگزار کردیم؟ چند “بارتاکید کنیم سر ساعت در ایستگاه کلاتمونوس باشیم؟” چقدر به درهای کانتینرها در کمپ اسخیستو، مالاکاسا، و تیوا زدیم تا دیگر نوجوانان را به گروهمان دعوت کنیم؟ “صبح بخیر، ما پرنندگان مهاجر هستیم!” چقدر دست بزنیم برای هر بارچاپ جدیدمان؟ حتی چقدر از شماها پس از هر ارائه کارمان، در مدارس، دانشگاه ها، مراکز نگهداری، کارگاه ها، جشنواره ها و نمایشگاه ها در داخل و خارج از یونان ما را مورد تشویق قرار گرفتیم. با تشکر از شما. چقدر افتخار؟

حق با نورا است: “ارزش انسان در زندگی، مقدار لحظات زیبایی زندگی اوست. او تجربیاتی از این فیلم دارد، جایی که خاطرات بد را پاک می کند و فقط لحظات خوب را ثبت میکند.” چه لحظه های خوبی در این روزنامه داشتیم؟ یک فیلم حماسی.

در صفحه های این گزارش در باره ی گرسنگی و ریشه کن کردن آن نوشته ایم. درباره جادهای دشوار از ارتباطات اجتماعی از طریق تحصیلات نوشته ایم. در مورد ورزشکاران پناهنده در بازی های پارالمپیک و در مورد مشکلات پیش روی آنها و چالشهایی که با آنها روبرو هستند. یاد گرفتیم از آنها بردباری و صبر زیاد. چمدانی از منتهای بچه هایی که در کنفرانس یوروچایلد در کرواسی شرکت کرده بودند را آورده ایم و در نهایت هم نامه ای از دانشجویان فنلاندی که در اکتبر در آتن به ما سر زدند را پیش خود نگه میداریم.

در راه مبارزه با بی عدالتی ما به هیچ فشاری تن نمی دهیم و مبارزه مینماییم.

پرنندگان مهاجر
الطيور المهاجرة
مهاجر پرنده

ΠΟΥΛΙΑ ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ

Η εφημερίδα των εφήβων προσφύγων, μεταναστών και Ελλήνων

Με κείμενα σε ελληνικά, αγγλικά, αραβικά, φαρσί και ούρντι!
With texts in greek, english, arabic, farsi & urdu

Από το όνειρο στην Ιστορία

«Έτσι αποφασίσαμε να γίνουμε εμείς δημοσιογράφοι και να αποτελέσουμε τις φωνές του προσφυγικού κόσμου»

Είναι το τέλος της χρονιάς και κάνουμε τον απολογισμό μας. Σχεδιάζουμε το μέλλον μας μαθαίνοντας από το παρελθόν. Είκοσι μήνες πριν, τον Απρίλιο του 2017, όταν πήραμε την απόφαση να γίνουμε οι φωνές της προσφυγιάς, δεν φανταζόμασταν ότι σήμερα θα βρισκόμαστε εδώ. Από τη σκιά ενός δέντρου στο Κέντρο Φιλοξενίας στο Σχιστό, πάνω από τη συρμάτινη περίφραξη, ψηλά, εκεί που βγαίνει το ουράνιο τόξο. Πόσες καταιγίδες έχουμε περάσει; Πόσα δάκρυα; Πόσες ώρες στις συναντήσεις στην ΕΒΕ κάθε δεύτερο Σάββατο; Πόσα μαθήματα δημοσιογραφίας; Πόσα «Να είστε στην ώρα σας στην Κλαυθμώνος»; Πόσα χτυπήματα στις

πόρτες των κοντέινερ στο Σχιστό, τη Μαλακάσα και τη Θήβα για να προσκαλέσουμε κι άλλους εφήβους στην ομάδα μας; «Καλημέρα, είμαστε τα “Αποδημητικά Πουλιά”!» Πόσα παλαμάκια κάθε φορά που παίρναμε το νέο φύλλο στα χέρια μας; Αλλά τόσα από εοσά μετά από κάθε παρουσίαση της δουλειάς μας σε σχολεία, πανεπιστήμια, δομές φιλοξενίας, ημερίδες, γιορτές και εκθέσεις εντός και εκτός Ελλάδας. Ευχαριστούμε. Πόση περηφάνια; Πόσα χαμόγελα; Η Νούρα έχει δικίο. «Η αξία του ανθρώπου στη ζωή είναι η ποσότητα των όμορφων στιγμών που έζησε σε αυτή την κινηματογραφική ταινία, όπου θα κόψει τις κακές αναμνήσεις και θα κρατήσει μόνο τις καλές στιγμές». Πόσες καλές στιγμές αυτή η

εφημερίδα; Επική ταινία. Στις σελίδες που ακολουθούν μοιραζόμαστε μαζί σας ιστορίες ασιτίας και ξεριζωμού. Γράφουμε για τον δύσκολο δρόμο της κοινωνικής ενσωμάτωσης μέσα από την εκπαίδευση. Γνωρίζουμε πρόσφυγες αθλητές Παραολυμπιακών Αγώνων και μαθαίνουμε για τις δυσκολίες που έχουν περάσει. Πόση δύναμη; Φέρνουμε στις βαλίτσες μας κείμενα παιδιών που συμμετείχαν στο συνέδριο «Eurochild» στην Κροατία και, τέλος, φιλοξενούμε μία επιστολή από τους Φινλανδούς μαθητές που μας επισκέφθηκαν τον Οκτώβριο στην Αθήνα. Κανένα τέλος. Μπροστά στην αδικία παραμένουμε ανεπίδεκτοι διόρθωσης.

Χواب سے تاریخ تک۔

”اور اس طرح ہم نے خود سے صحافی بننے کا اور پناہ گزینوں کو ان کی آواز دینے کا فیصلہ کیا۔“

اب ہمارے اس سال کے اختتام کا جائزہ لینے کا وقت ہے۔ ماضی کے سبق ہمارے مستقبل کی منصوبہ بندی میں مدد کرتے ہیں۔ بیس ماہ قبل، اپریل 2017 میں، جب ہم نے پناہ گزینوں کی آواز بننے کا فیصلہ کیا، تو ہم تصور نہیں کر سکتے تھے کہ ہم اتنی دور آئیں گے۔ ہم نے سستو پناہ گزین کیمپ میں ایک درخت کے سایہ کے تحت شروع کیا تھا، مندرجہ بالا اعلیٰ تار کی دیوار کے اوپر سے، جہاں قوس قزح ظاہر ہوتا ہے۔ ہم کتنے طوفانوں سے بچے ہیں؟ کتنے آئسوں سے؟

ہر دوسرے ہفتہ وار کو ہم نے کتنے گھنٹے قومی لائبریری میں گزارے؟ کتنے سبق صحافت کے حاصل کیے؟ کتنے “اس بات

من الحلم إلى التاريخ

”هكذا قررنا أن نصبح نحن الصحفيين و أن نشكل صوت الشعب اللاجئ.“

إنها نهاية السنة و نحن نقوم الان بمراجعة كل ما مضى.. نهندس المستقبل متعلمين من الماضي. منذ عشرين شهراً، في شهر ابريل 2017, عندما قررنا أن نصبح صوت اللجوء, لم تكن نخيل بأننا سنكون هنا اليوم. من تحت ظل شجرة في مركز استقبال سخيستو, من فوق الأسلاك الشائكة العالية، من هناك حيث يخرج قوس القزح. كم من العواصف مرت علينا؟ كم من الدموع؟

كم من ساعات الاجتماع في المكتبة الوطنية في ستافروس نيارخوس مرت علينا؟ كم من دروس الصحافة؟ كم “كونوا على الموعد في ساحة كلاتمونوس”؟ كم مرة قررنا أبواب كرفنات سخيستو, مالاكاسا و ثيفا لندعو أعضاء آخرين للصحافة؟ “صباح الخير, نحن الطيور المهاجرة!” كم مرة قمنا بالتصفيق في كل مرة نسمك العدد الجديد في أيدينا؟ كم مرة صفتتم أنتم لنا بعد كل تقديم لصحيفتنا في المدارس, الجامعات, مراكز استقبال اللاجئين, الأعياد و المعارض في داخل و خارج اليونان؟ نشكركم.

كم من الفخر؟ كم من الصعكات؟ نورا معنا الحق, “قيمة الانسان في الحياة هي رصيده من اللحظات الجميلة التي عاشها في هذا الفيلم السينمائي, حيث يقطع الذكريات السيئة و يُعفي على الجيدة فقط” كم من اللحظات الجيدة عشناها في الصحافة؟ فيلم رائع!

في الصفحات التي تلي سنشارك معكم قصصاً عن الجوع و التشريد. قصص عن طريق الاندماج الاجتماعي الصعب الذي يمر عبر التعليم. سنتعرف على لاجئين رياضيين بارالمبيين ليخبرونا عن المصاعب التي مروا بها. كم من القوة؟ نحمل ضمن أمتعتنا نصوص أطفال شاركوفا في مؤتمر اليوروشايلد في كرواتيا, و في النهاية نستقبل طلاباً من فنلندا ممن زارونا في شهر أكتوبر في أثينا. لا يوجد أي نهاية. سنبقى نحارب جميع أوجه الظلم.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «Αποδημητικά Πουλιά» δημιουργήθηκε από το Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού με την υποστήριξη της UNICEF και χρηματοδότηση της Πολιτικής Προστασίας και Ανθρωπιστικής Βοήθειας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Η έκδοση του παρόντος φύλλου δημιουργήθηκε και με την υποστήριξη του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ - Παράρτημα Ελλάδας, που χρηματοδοτείται από το γερμανικό υπουργείο Οικονομικών και Συνεργασίας και Ανάπτυξης.

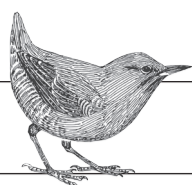
إن جريدة «طيور مهاجرة» أسست من قبل شبكة حقوق الطفل بالدعم من اليونيسيف والدعم المالي من الحماية المدنية والمساعدة الإنسانية للمفوضية الأوروبية. ان اصدار هذا العدد تم بالدعم من مؤسسة روزا لوكسمبورغ- قسم اليونان، التي تمول من وزارة التطوير الاقتصادي والتعاون المشترك الألمانية.

روزنامه "پرنندگان مهاجر" از شبکه دیکٹیو " برای حقوق کودکان" آغاز به فعالیت کرد با حمایت یونیسف و حمایت مالی کمک های انسان دوستانه هیئت مدیره اروپا . چاپ و پخش روزنامه با حمایت موسسه " روزا لوکوزو برگ - بخش یونان" فعال شد، به همراه همکاری کمک های مالی وزارت اقتصاد آلمان.

اخبار " مهاجر پرنده " شائع کیا جاتا ہے۔ بچوں کے حقوق کے نیٹ ورک کی طرف سے، اور یورپین کمیشن کی فنڈنگ اور یو این آئی سی ایف کے تعاون سے۔ شہری تحفظ اور انسانی حقوق کی امداد موجودا ایٹینس کی مزید حمایت روزا لکسمبرگ سٹننگ کی طرف سے کی ہے۔ جرمن اقتصادی تعاون کے یونان میں دفتر کی طرف سے فنڈ

The newspaper "Migratory Birds" is produced by the Network for Children's Rights, and supported by UNICEF with funding by the European Commission- Civil Protection and Humanitarian Aid Operations. The present edition is further supported by the Rosa Luxemburg Stiftung - Office in Greece, funded by the German Ministry of Economic Cooperation.

Ενδία τμτκ الإرادة (الجزء الأول)

مرتجى رحيمي, اومير فاروق, زين علي, نورا الفضلي, عبد الرحمن مد الله

إنجازات الرياضيين دائماً ما تثير اهتمام الناس. لكن هنالك بعض الرياضيين ممن تمر إنجازاتهم بدون أن ينتبه أحد عليها. نحن نتحدث عن الرياضيين البارالمبيين, الذين عوضاً عن خسارة جراتهم, تعلموا أن يعيشوا بشجاعة. العديد من هؤلاء الرياضيين يمارسون رياضات مختلفة. تفكيرنا بهؤلاء الرياضيين, دفعنا في 4 نوفمبر للذهاب إلى حفل نظّمته اللجنة البارالمبية اليونانية بهدف التحدث مع رياضيين بارالمبيين من اللاجئين الذين يعيشون في اليونان, حيث قمنا بتشجيعهم على مواظبة الرياضة و سألناهم عن دوافعهم لممارستها. في القسم الأول من تقريرنا سنقدم لكم ابراهيم الحسين و وسام سامي.

ابراهيم من سوريا, يعيش في اليونان في السنوات الأخيرة و يمارس رياضتي السباحة و كرة السلة على الكرسي المتحرك. عندما تحدثنا معه أخيراً الكثير من الأمور المثيرة للاهتمام حول المصاعب التي مر بها حتى اليوم, بالإضافة إلى الأحلام التي يريد تحقيقها في المستقبل.

ما هي المصاعب التي واجهتك ابراهيم؟

هنالك الكثير من المصاعب. سأتكلم عن بعض المصاعب, لكن ليس بإمكانني التكلّم عن جميعها. بعض المصاعب متعلقة بمأسات الماضي, أحاول تجاوزها و عدم التفكير بها باستمرار. حياتي الرياضية بدأت منذ سنوات الطفولة. مرت بالعديد من المصاعب. أكبرها كانت عندما خسرت قدمي اليمنى و مفصل قدمي اليسرى. بعدها أتيت إلى اليونان في عام 2014 حيث ساعدني بعض اليونانيين في تلقي العلاج و عندها عدت إلى الرياضة في عام 2016 مشاركاً في العديد من البطولات.

كيف ساعدتك الرياضة لتجاوز إصابتك؟

أنا كشخص لا أعترف بالإعاقبة بسبب الرياضة. لا أعترف بالإعاقبة الجسدية كحالة, لا يوجد إعاقبة جسدية, فقط إعاقبة نفسية.

كيف تتمكن من ممارسة السباحة و كرة السلة في أن واحد؟ أليس من الصعب عليك أن تمارس رياضتين في نفس الوقت؟

حقاً الموضوع فيه صعوبة, لكن إن كنت تملك الإرادة, حتى لو كان هنالك جدران في طريقك فإنه بإمكانك العبور من خلالها. أصعب شيء في الموضوع ليس التمارين, بل العودة إلى المنزل بعد التمارين و القيام بالتنظيف و واجبات المنزل.

ما هي الأهداف التي تريد تحقيقها في المستقبل؟

الشيء الذي أود فعله هو إرسال رسالة إلى جميع الناس مفادها أننا برغم كوننا لاجئين من أصحاب إعاقة فإن بإمكاننا تحقيق أحلامنا. هدفي هو الحصول على ميدالية في الألعاب البارالمبية التي ستقام في طوكيو عام 2020. لكن, كما قلت سابقاً, أريد إرسال رسالة للأشخاص من أصحاب الإعاقة مثلي, بأنه ليس هنالك شيء مستحيل في الحياة, عندما تملك الإرادة بإمكانك فعل ما تشاء.

ما هو الشرف الأكبر الذي عشت حتى هذه اللحظة؟

حمل الشعلة الأولمبية التي بدأت من مخيم اللاجئين في إيليناس عام 2016 حيث كنت أول شخص حمل هذه الشعلة. أيضاً في عام 2016 عندما قامت الأكاديمية الرياضية الأمريكية بإعطائي جائزة أشجع رياضي في العالم, التي تغطي جميع الرياضات.

هذا الأمر رائع حقاً. كيف وجدتك اللجنة البارالمبية اليونانية؟ أو هل قمت أنت بإيجادها؟

تعرفت على اللجنة البارالمبية اليونانية عندما حملت الشعلة الأولمبية التي انطلقت من مخيم اللاجئين في إيليناس. كنت أول لاجئ من أصحاب الإعاقة يمارس الرياضات البارالمبية في اليونان.

وسام من مدينة الموصل في العراق, هاجر من العراق في عام 2014 و بعد قضاء سنتين في تركيا, يتواجد الآن في اليونان و يمارس رياضة المبارزة على الكرسي.

وسام هل بإمكانك أن تحدثنا عن إنجازاتك و مشاركتك في البطولات؟

في الوقت الحالي ليس بإمكانني التحدث عن إنجازات لأنني لأملك إنجازات. لدي مشاركات فقط. فترة الانتظار التي قضيتها للحصول على الأوراق الرسمية منعتني من المشاركة في البطولات. لكنني شاركت في بطولات محلية في أثينا. مشاركتي هذه أعطتني دافعاً للمشاركة بالمزيد من البطولات في المستقبل.

كيف تؤثر إصابتك على حياتك اليومية؟

لا أملك أي صعوبة في حياتي. مهنتي هي التصوير, و هي مهنة لا تحتاج إلى الكثير من الجهد الجسدي و بشكل عام لدي نسبة إعاقة بسيطة. لا تمنعني من المشي أو التحرك بحرية. هذه الإعاقة من الممكن علاجها في المستقبل و لم تؤثر علي بشكل جذري اجتماعياً أو عملياً.

ما هي رياضتك و كيف بدأت بممارستها؟

رياضتي هي المبارزة على الكرسي. اقترحت المنظمة المسؤولة عني و التي هي (solidarity now) التعرف على الألعاب البارالمبية و قمت بتجربة العديد منها, حتى قررت اختيار المبارزة على الكرسي منذ حوالي عام.

ما هو هدفك؟

مثل كل شخص يهدف إلى النجاح في حياته, أتمنى الوصول إلى مستوى جيد, أن أشارك في أكبر عدد ممكن من البطولات و أن أحصل على ميدالية سترفع اسم بلدي عالياً و ستكون علامة نجاحي.

ما هي الرسالة التي تود إرسالها إلى اللاجئين من أصحاب الإعاقة المتواجدين في اليونان؟

رسالتي للاجئين من أصحاب الهمم (لا أحيّد استعمال مصطلح الإعاقة), هي أن تحرروا من جميع الصعوبات و أن لا يسمحوا للعوائق بالوقوف في طريقهم. هذه العوائق تريد إغلاق أبواب الحياة أمامكم. أنتم قادرين على فعل كل شيء في الحياة عندما تأتي الفرصة عليكم استغلالها و عدم ترك المجال للأفكار السلبية للتأثير عليكم. المثال الأفضل على كل ما قلته, هو الرياضي ابراهيم الحسين الذي قام بإنجازات رائعة بالإضافة إلى مشاركته في بطولات دولية. ابراهيم أتى إلى هنا كلاجئ. استغلوا الفرصة و انضموا إلى الرياضات البارالمبية. يجب عليكم كسر القيود التي تؤثر عليكم سلباً, لأن الأشخاص من ذوي الإعاقة يعتبرون غير مرغوبين بهم من بعض الأشخاص الذين يعتقدون بأنهم ليس باستطاعتهم تقديم أي شيء إيجابي للمجتمع. لهذا سأنصحهم أن لا يتوقفوا عند حاجز الإعاقة, التي لا أعترف بها نهائياً, أعترف فقط بالإرادة.

ما هو تأثير الرياضات البارالمبية على حياتك؟

كانت ملجأ لي للهروب من روتين الحياة اليومية التي يعيشها اللاجئ. الرياضات البارالمبية تساعد في الاندماج الاجتماعي, لكنها تساعد أيضاً في التعرف على أشخاص جدد عبر المشاركة في المناسبات الرياضية. كانت نقطة التغيير الأهم بالنسبة لي, التغيير من الصفر إلى أبعد الحدود.

كما شرحنا لكم من قبل, بهذه الطريقة يمثل الرياضيون المستقلون فريقهم. مشاركتهم في البطولات تعطينا درساً كبيراً, و هو أنه حتى نحن كأشخاص لا تملك إعاقة, يجب علينا أن نضع كل جهدنا و قوتنا من أجل تحسين حياتنا كما يجب أن نشجع جميع من يشارك في الألعاب البارالمبية. يجب علينا أن نكون فخورين بالأشخاص الذين لا يتكلمون مجالاً للإعاقة لتشكّل قية في حياتهم و الذين يضعون كل قواهم ليظهروا لنا بأننا جميعاً بإمكاننا أن نصبح أفضل مما نتوقع.

انْ هُءيْ هُءلْهش.. مَءروس أ'

Των **MORTEZA RAXIMI, ΟΥΜΕΡ ΦΑΡΟΥΚ, ΖΕΪΝ ΑΛΙ, ΝΟΥΡΑ ΑΛ ΦΑΝΤΛΙ, ΑΜΠΝΤΟΥΛ ΡΑΧΜΑΝ ΜΑΝΤΑΛΑ**

Τα επιτεύγματα των αθλητών εντυπωσιάζουν. Υπάρχουν όμως και κάποιοι αθλητές, συγκεκριμένα αυτοί των παραολυμπιακών αθλημάτων, τα επιτεύγματα των οποίων περνούν απαρατήρητα. Αντί να χάσουν το θάρρος τους, έμαθαν να ζουν με αποφασιστικότητα και κουράγιο. Εχοντας στο μυαλό μας αυτούς τους αθλητές, λοιπόν, βρεθήκαμε στις 4 Νοεμβρίου σε μια διοργάνωση της Παραολυμπιακής Επιτροπής και μιλήσαμε με τους πρόσφυγες αθλητές που ζουν στην Ελλάδα, τους ενθαρρύνουμε και τους ρωτήσαμε τι είναι αυτό που τους δίνει τέτοιο κίνητρο. Στο πρώτο μέρος του ρεπορτάζ μας σας παρουσιάζουμε τον Ιμπραχίμ Αλ Χουσεϊν και τον Ουισάμ Σάμι.

Ο **ΙΜΠΡΑΧΙΜ** είναι από τη Συρία, τα τελευταία χρόνια μένει στην Ελλάδα και ασχολείται με την κολύμβηση και το μπάσκετ σε αμαξίδιο. Μιλώντας μαζί του μαθαίνουμε όχι μόνο όσα έχει περάσει μέχρι σήμερα αλλά και για το πόσο μακριά θέλει να φτάσει.

Ποιος ήταν οι δυσκολίες που αντιμετώπισες Ιμπραχίμ;

Υπάρχουν πολλές δυσκολίες. Για κάποιες μπορώ να μιλήσω, για κάποιες άλλες δεν μπορώ. Κάποιες δηλαδή που έχουν να κάνουν με τις τραγωδίες του παρελθόντος προσπαθώ να τις ξεπεράσω, να μην τις θυμάμαι συνέχεια. Η αθλητική ζωή μου ξεκίνησε από την παιδική μου ηλικία. Πέρασα πολλές δυσκολίες. Η μεγαλύτερη ήταν όταν έχασα τα πέλματά μου. Όταν έχασα το δεξί μου πέλμα και την άρθρωση του αριστερού αστραγάλου. Μετά ήρθα στην Ελλάδα, το 2014, με βοήθησαν κάποιοι Έλληνες στη θεραπεία μου και επέστρεψα στον αθλητισμό το 2016, συμμετέχοντας σε πολλά πρωταθλήματα.

Πώς σε βοήθησε ο αθλητισμός να ξεπεράσεις τον τραυματισμό σου;

Εγώ, σαν άνθρωπος, δεν αναγνωρίζω ότι έχω αναπηρία χάρη στον αθλητισμό. Τη σωματική αναπηρία σαν κατάσταση δεν την αναγνωρίζω, δεν υπάρχει σωματική αναπηρία, μόνο ψυχολογική.

Πώς όμως καταφέρατε να συνδυάσετε την κολύμβηση με το μπάσκετ; Δεν είναι δύσκολο για σένα να κάνεις και τα δύο σπορ;

Είναι δύσκολο, αλλά αν έχεις θέληση, ακόμα κι αν υπάρχουν τείχη μπροστά σου μπορείς να περάσεις από μέσα τους. Το πιο δύσκολο δεν είναι οι προπονήσεις: το πιο δύσκολο είναι να πρέπει να γυρίσεις σπίτι μετά την προπόνηση και να το καθαρίσεις για να το έχεις περιποιημένο.

Τι στόχους θα ήθελες να πετύχεις στο μέλλον;

Αυτό που σκέφτομαι και θα ήθελα να κάνω είναι να στείλω μήνυμα σε όλους τους ανθρώπους πως ακόμα κι αν είμαστε πρόσφυγες με αναπηρίες και κάποια άλλα θέματα, μπορούμε να πραγματοποιήσουμε τα όνειρά μας. Ο στόχος μου είναι να πάρω κάποιο μετάλλιο στους Παραολυμπιακούς Αγώνες που θα γίνουν στο Τόκιο το 2020. Αλλά, όπως είπα πριν, είναι και να στείλω μήνυμα σε ανθρώπους που έχουν αναπηρία όπως εγώ, ότι δεν υπάρχει αδύνατο στη ζωή: αν έχεις θέληση, κάνεις ό,τι θέλεις.

Ποια ήταν η μεγαλύτερη τιμή που έχεις βιώσει μέχρι στιγμής;

Όταν κέρτισα την Ολυμπιακή Φλόγα. Ξεκίνησα από το καμπ προσφύγων του Ελαιώνα το 2016 και ήμουν ο πρώτος που κέρτισα αυτή τη Φλόγα. Αλλά και το 2016, όταν η Αμερικανική Αθλητική Ακαδημία με βράβευσε ως τον πιο θαρραλέο αθλητή στον κόσμο, σε όλα τα σπορ.

Αυτό είναι πραγματικά φανταστικό! Πώς σε βρήκε η Ελληνική Παραολυμπιακή Επιτροπή; Ή μήπως τους βρήκες εσύ;

Γνώρισα την Ελληνική Παραολυμπιακή Επιτροπή αφού κέρτισα την Ολυμπιακή Φλόγα.

Ήμουν ο πρώτος πρόσφυγας με αναπηρία που άρχισε να κάνει παραολυμπιακά αθλήματα στην Ελλάδα.

Ο **ΟΥΙΣΑΜ ΣΑΜΙ** κατάγεται από τη Μοσούλη του Ιράκ, από την οποία έφυγε το 2014 και, αφού έμεινε για δύο χρόνια στην Τουρκία, βρίσκεται πλέον στην Ελλάδα και ασχολείται με την ξιφασκία σε αμαξίδιο.

Ουισάμ, θα μπορούσες να μας μιλήσεις για τα επιτεύγματα και τις συμμετοχές σου σε αγώνες;

Προς το παρόν δεν μπορώ να μιλάω για επιτεύγματα γιατί δεν έχω κάποιο. Εχω μόνο συμμετοχές. Η αναμονή μου για το άσυλο και τα επίσημα χαρτιά με εμπόδιζε από το να συμμετέχω σε πρωταθλήματα. Εχω συμμετάσχει, όμως, σε τοπικές διοργανώσεις στην Αθήνα. Οι συμμετοχές μου αυτές μου έδωσαν κίνητρο για να πάρω μέρος σε περισσότερα πρωταθλήματα στο μέλλον.

Πώς επηρεάζει ο τραυματισμός την καθημερινότητά σου;

Δεν έχω καμία δυσκολία στη ζωή μου. Το επάγγελμά μου είναι η φωτογραφία, που δεν χρειάζεται πολύ σωματικό κόπο και γενικά έχω πολύ μικρό ποσοστό αναπηρίας, η οποία δεν με εμποδίζει από το να περπατάω και να κινούμαι ελεύθερα. Αυτή η αναπηρία είναι θεραπεύσιμη στο μέλλον και δεν με έχει επηρεάσει κοινωνικά ή πρακτικά με ριζικό τρόπο.

Ποιο είναι το άθλημά σου και πώς το ξεκίνησες;

Το άθλημά μου είναι η ξιφασκία σε αμαξίδιο. Μου πρότεινε το Solidarity Now, η οργάνωση που είναι υπεύθυνη για την υπόθεσή μου, να γνωρίσω τα παραολυμπιακά αθλήματα και δοκιμάσω διάφορα, μέχρι που διάλεξα την ξιφασκία σε αμαξίδιο πριν από περίπου έναν χρόνο.

Ποιος είναι ο στόχος σου;

Όπως κάθε άνθρωπος που στοχεύει στην επιτυχία, ελπίζω να φτάσω σε καλό επίπεδο, να πάρω μέρος σε περισσότερες διοργανώσεις και να πάρω ένα μετάλλιο που θα βάλει ψηλά το όνομα της χώρας μου και θα είναι η αιτία της επιτυχίας μου.

Ποιο είναι το μήνυμά που θα ήθελες να στείλεις στους πρόσφυγες με αναπηρία που βρίσκονται στην Ελλάδα;

Το μήνυμά μου στους πρόσφυγες που έχουν καλή θέληση, δεν μου αρέσει να λέω αναπηρία, είναι να απελευθερωθούν και να μην αφήσουν κανένα εμπόδιο να σταθεί στον δρόμο τους. Αυτά τα εμπόδια θέλουν να κλείσουν τις πόρτες της ζωής. Είστε ικανοί να κάνετε τα πάντα στη ζωή, όταν έρθει η ευκαιρία πρέπει να την εκμεταλλευτείτε και να μην αφήσετε τις αρνητικές σκέψεις να σας επηρεάσουν. Το καλύτερο παράδειγμα για όλα αυτά που σας λέω, είναι ο αθλητής Ιμπραχίμ Αλ Χουσεϊν, που έχει κάνει σπουδαία επιτεύγμα-

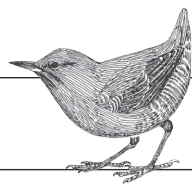
Ο Ιμπραχίμ

τα και έχει συμμετάσχει σε διεθνείς αγώνες. Ο Ιμπραχίμ ήρθε εδώ σαν πρόσφυγας. Εκμεταλλευτείτε την ευκαιρία και ελάτε στα παραολυμπιακά αθλήματα. Πρέπει να οπλάσετε τα δεσμά που σας επηρεάζουν αρνητικά, γιατί τα άτομα με αναπηρίες θεωρούνται ανεπιθύμητοι από κάποιους που πιστεύουν ότι αυτά τα άτομα δεν μπορούν να προσφέρουν τίποτα θετικό στην κοινωνία. Γι' αυτό τους συμβουλεύω να μη σταματήσουν στο εμπόδιο της αναπηρίας, την οποία δεν αναγνωρίζω καν. Αναγνωρίζω μόνο τη θέληση.

Ποια είναι η επιρροή των παραολυμπιακών αθλημάτων στη ζωή σου;

Ήταν σαν μια διαφυγή που χρησιμοποίησα για να ξεφύγω από τη ρουτίνα της καθημερινότητας που βιώνω ως πρόσφυγας. Τα παραολυμπιακά αθλήματα χρησιμοποιούν στην ενσωμάτωσή και ένταξη, αλλά βοηθούν να γνωρίσεις και νέα άτομα μέσω των συμμετοχών σε αθλητικές διοργανώσεις. Ήταν το καίριο σημείο αλλαγής για μένα. Από το μηδέν στο άπειρο.

Όπως σας εξηγήσαμε και παραπάνω, με αυτόν τον τρόπο εκπροσωπών την ομάδα τους οι παραολυμπιακοί αθλητές. Παίρνουν μέρος σε διοργανώσεις και μας δίνουν ένα μεγάλο μάθημα, πως ακόμα και ως άνθρωποι που δεν ζούμε με αναπηρίες θα πρέπει να βάζουμε τα δυνατά μας για να κάνουμε τη ζωή μας καλύτερη και θα πρέπει να ενθαρρύνουμε όσους παρόμοιο μέρος στους Παραολυμπιακούς Αγώνες. Θα πρέπει να είμαστε περήφανοι για τους ανθρώπους που δεν αφήνουν την αναπηρία να αποτελέσει εμπόδιο στη ζωή τους και βάζουν τα δυνατά τους για να μας δείξουν ότι και εμείς είμαστε καλύτεροι από όσο μπορούμε.

των **ΜΟΧΑΜΑΝΤ ΝΑΣΙΜ ΧΑΪΝΤΑΡΙ, ΟΥΜΕΡ ΦΑΡΟΥΚ, ΖΕΪΝ ΑΛΙ**

Η εκπαίδευση των προσφύγων στη Μαλακάσα

Στη ζωή τους, οι άνθρωποι περνούν από πολλά στάδια και καταστάσεις, αλλά το σχολείο είναι το πιο σημαντικό ταξίδι. Είναι η πύλη προς τη γνώση, εκεί μαθαίνουμε να ξεχωρίζουμε το καλό από το κακό και από εκεί ξεκινά η πτήση μας προς την ευφυΐα. Η ηθική μας δημιουργείται υπό την καθοδήγηση της γνώσης και η καθημερινότητά μας γεμίζει με καλές συνήθειες.

Οφείλουμε να στηρίξουμε τα παιδιά και τους εφήβους που στερούνται το δικαίωμα στην εκπαίδευση. Αυτό κάνει, άλλωστε, και το υπουργείο Παιδείας της Ελλάδας από το 2015, όταν άνθρωποι από τη Μέση Ανατολή άρχισαν να φτάνουν στην Ευρώπη αναζητώντας ένα καλύτερο μέλλον. Βοηθάει μετανάστες και πρόσφυγες να συνεχίσουν την εκπαίδευσή τους και να ακολουθήσουν τα όνειρά τους. Αυτός είναι και ο λόγος που αποφασίσαμε να μιλήσουμε με νηπιαγωγούς και εκπαιδευτικούς στη Μαλακάσα, μια μικρή πόλη στην ανατολική Αττική, όπου βρίσκεται μία από τις πολλές δομές φιλοξενίας προσφύγων της Ελλάδας.

«Η εκπαίδευση είναι ο πιο σημαντικός δρόμος προς την ένταξη και ενσωμάτωση στην τοπική κοινωνία για κάποιον πρόσφυγα ή μετανάστη επειδή, ανεξαρτήτως του ότι δεν είσαι από την Ελλάδα, μένεις στην Ελλάδα», λέει ο Κώστας Καλέμης, συντονιστής εκπαίδευσης στο Κέντρο Φιλοξενίας Προσφύγων (ΚΦΠ) Μαλακάσας, ο οποίος εργάζεται εκεί τα τελευταία δύο χρόνια.

Αυτή τη στιγμή λειτουργεί, σε τρία διαφορετικά κοντέινερ μέσα στο κέντρο φιλοξενίας, νηπιαγωγείο για παιδιά πρόσφυγες, ηλικίας τεσσάρων έως έξι, ενώ παράλληλα το Solidarity Now και ο Διεθνής Οργανισμός Μετανάστευσης (ΔΟΜ) αναπτύσσουν προγράμματα μη τυπικής εκπαίδευσης για να βοηθήσουν τους νέους και ενήλικους πρόσφυγες.

Όσον αφορά το Δημοτικό και τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση, τα παιδιά και οι έφηβοι πρόσφυγες που μένουν στο κέντρο φιλοξενίας φοιτούν σε σχολεία στον Αυλώνα, στο Καπανδρίτι και στο Επαγγελαμικό

Λύκειο (ΕΠΑΛ) Ορωπού. Σύμφωνα με τον κ. Καλέμη, σήμερα υπάρχουν 452 εγγεγραμμένοι πρόσφυγες μαθητές, από το νηπιαγωγείο ως το ΕΠΑΛ, στα σχολεία της ευρύτερης περιοχής της Μαλακάσας.

Όλα τα μαθήματα διδάσκονται στα ελληνικά και, πιστεύω με, μόνο εύκολο δεν είναι να μαθαίνεις μια ξένη γλώσσα σε μια ξένη χώρα. Το μεγαλύτερο πρόβλημα εδώ είναι η έλλειψη τακτικών διερμηνέων στα σχολεία. Στο νηπιαγωγείο, για παράδειγμα, οι δασκάλες δεν ακολουθούν το κλασικό ελληνικό πρόγραμμα επειδή δεν μπορούν να επικοινωνήσουν επαρκώς με τα παιδιά και τους γονείς τους.

Η Άννα Φαρατζή, δασκάλα στο νηπιαγωγείο του Κέντρου Φιλοξενίας Προσφύγων Μαλακάσας, λέει ότι «οι διερμηνείς είναι ελάχιστοι και συνήθως τους χρειάζονται σε πιο επείγου-

σες καταστάσεις, για γραφειοκρατικά κυρίως θέματα. Δεν προλαβαίνουν να έρχονται εδώ ώστε να υπάρχει καλύτερη επικοινωνία με τα παιδιά. Κάνουμε ότι μπορούμε, δηλαδή τους μαθαίνουμε κάποιες βασικές ελληνικές λέξεις για να μπορούν να συνεννοηθούν. Δεν μπορούμε να επεκταθούμε ιδιαίτερα σε θέματα».

Το ερμώδιο της γλώσσας συναντάται και στους πρόσφυγες μαθητές γυμνασίου. Η Λουκία Στέφου, φιλόλογος στο 1ο Γυμνάσιο Αυλώνα, ακολουθεί μια διαφορετική μέθοδο για να το αντιμετωπίσει: «Κάθε φορά που το έχω αντιμετωπίσει, έχω φροντίσει εκ των προτέρων να υπάρχει τουλάχιστον ένα παιδί που θα μπορεί να μεταφράζει στη γλώσσα τους τα κύρια στοιχεία του μαθήματος. Μιλώ αγγλικά, μπορώ να το κάνω. Δεν θα ήθελα όμως να ακουστεί πολύ η αγγλική

γλώσσα. Θέλω να έχουν την ηχητική της ελληνικής γιατί είναι σπουδαίο αυτό για τα παιδιά. Υπάρχουν κάποια παιδιά εδώ που είναι στον δεύτερο ή τρίτο χρόνο, μιλούν ελληνικά και, ευτυχώς, όλα έχουν κοινή γλώσσα τα φαρσί».

Πριν από δύο χρόνια στο 1ο Γυμνάσιο Αυλώνα υπήρξε απογευματινό τμήμα, το οποίο «κανονικά» λειτουργούσε από τις 2 μ.μ. έως τις 6 μ.μ. Ήταν μια Δομή Υποδοχής για την Εκπαίδευση των Προσφύγων (ΔΥΕΠ). Η Νάντια Τσενέ, φιλόλογος και διευθύντρια του σχολείου, λέει: «Κανονικά» σημαίνει αν υπάρχει επάρκεια προσωπικού. Αλλιώς, λειτουργεί 2 μ.μ. με 4 μ.μ., ανάλογα με το προσωπικό που υπάρχει».

Για την κ. Φαρατζή το ζήτημα είναι ότι «δεν μένουν μόνιμα εδώ. Κάποιοι έρχονται και κάποιοι φεύγουν. Ενδεχομένως να έρθουν περισσότεροι. Υπάρχουν παιδιά που άρχισαν να έρχονται για δύο εβδομάδες και μετά έπρεπε να φύγουν. Επιπλέον, υπάρχουν παιδιά που μπορεί να μένουν κανονικά στο καμπ αλλά να μην έρχονται στο σχολείο συστηματικά. Αυτό το κάνει ακόμα πιο δύσκολο, το να μάθουν ουσιαστικά κάποια πράγματα. Πολλοί το θεωρούν ίσως έναν χώρο για να ξεφύγει το παιδί τους, σαν φύλαξη, γιατί έχουν και πολλά παιδιά στο σπίτι».

Ενώ πολλοί από εμάς, τα παιδιά και τους έφηβους πρόσφυγες, θέλουμε να μείνουμε στην Ελλάδα, οι γονείς μας απλώς περιμένουν τα έγγραφα μας ώστε να προχωρήσουμε όλοι μαζί στην Ευρώπη. Η κ. Τσενέ το επιβεβαιώνει: «Δεν είναι πολύ συστηματική η φοίτησή τους. Πολλοί από αυτούς εγκαταλείπουν, πάνε σε άλλες περιοχές, δεν ξέρουμε πώς συνεχίζουν, πολλοί εγκαταλείπουν τη χώρα για άλλους προορισμούς. Δηλαδή, τα παιδιά τα οποία είναι εδώ για τρίτη χρονιά είναι πάρα πολύ λίγα».

Για την κ. Στέφου αυτό είναι λογικό καθώς «οι γονείς έχουμε άλλα ορά-

ματα, έχουμε άλλους στόχους, έχουμε άλλους σκοπούς, έχουμε άλλες βλέψεις. Τα παιδιά έχουν βρει ένα περιβάλλον στο οποίο ζουν τη ζωή τους, στο πλαίσιο το δικό τους. Είναι πολύ κατανοητό και το ένα και το άλλο. Σε κάθε περίπτωση, αυτό το οποίο εγώ προσωπικά βλέπω είναι μια ανάγκη εκ μέρους των παιδιών να μπουν σε μια διαδικασία κανονικότητας, ακόμα κι αν αυτή η κανονικότητα έχει προθεσμία, ακόμα κι αν αυτή η κανονικότητα θα λήξει κάποια στιγμή, και αυτό το επιδιώκουν. Αισθάνονται ότι τα ποδαράκια τους ακουμπούν σε στέρεο έδαφος, το οποίο δεν είναι της πατρίδας τους αλλά της Ελλάδας».

Δύο ή τρία χρόνια μπορεί να μην είναι αρκετός χρόνος για να αξιολογήσει κανείς το επίπεδο ένταξης των προσφύγων στην ελληνική κοινωνία. Παρ' όλα αυτά, αν το σχολείο είναι μια μικρογραφία της, τότε μπορούμε ήδη να μιλάμε για την κοινωνικοποίηση των προσφύγων.

Η κ. Στέφου μπορεί να εντοπίσει αυτή τη διαδικασία κατά τη διάρκεια του διαλείμματος: «Κάνουν παρέα και με τα υπόλοιπα παιδιά. Δεν παίζουν μόνοι τους. Αυτό είναι η αρχή για αυτήν την κοινωνικοποίηση. Εγώ πιστεύω ότι, εδώ, η φύση σε οδηγεί περισσότερο, γιατί είναι στην ηλικία που ερωτεύονται και πιστεύω ότι αυτό θα μπορούσε να συμβεί και να γίνει και η αρχή για μια όσμωση ανάμεσα στα παιδιά. Θέλω να ελπίζω ότι θα μείνουν εδώ, ότι θα μας μολιάσουν, όπως θα τους μολιάσουμε κι εμείς, και τα δέντρα που θα βγάλουμε θα είναι πολύ όμορφα και θα κάνουν ωραίους καρπούς».

Συμφωνούμε, η εκπαίδευση μας βοηθάει να κατανοήσουμε τον κόσμο γύρω μας και τον βελτιώνει. Καλλιεργεί μέσα μας μια όμορφη οπτική για τη ζωή και μας βοηθάει να χτίσουμε τις απόψεις μας. Η εκπαίδευση είναι ο πιο σημαντικός δρόμος για εμάς, οπότε ας προσπαθήσουμε σκληρά για να πετύχουμε τους στόχους μας.

Η εκπαίδευση είναι ο πιο σημαντικός δρόμος προς την ένταξη και ενσωμάτωση στην τοπική κοινωνία για κάποιον πρόσφυγα ή μετανάστη

Refugee Education in Malakasa

By **MOHAMMAD NASIM HAIDARI, UMER FAROOQ, ZAIN ALI**

In life, people go through many stages and situations, school being the most important journey. School is the doorway to knowledge, it is where we learn how to identify good from bad, where we take the flight to wisdom. Our ethics are being formed under the guidance of knowledge and our days become filled with positive habits.

We must support the children and teenagers who are deprived of their right to education. That's what the Ministry of Education in Greece has been doing since 2015, when people from the Middle East started coming to Europe seeking a better future. It has been helping so many migrants and refugees to continue their education and follow their dreams. That's why we decided to talk with kindergarten and high school teachers in Malakasa, a town in eastern Attica, where one of the many refugee camps of the country is located.

"Education is the most important way for somebody who is not native to get introduced to, and involved with the local community, because, regardless of the fact that you are not from Greece, you live in Greece," says Mr. Kostas Kalemis, the educational coordinator for refugees at the camp of Malakasa, who has been working there for two years now.

At the moment an official kindergarten for refugee children from four to six years old is being run in three different containers inside the camp, while Solidarity Now and IOM have developed non-formal education programs to aid youth and adults.

As far as elementary and secondary education are concerned, refugee children and teenagers staying in the camp have been admitted to schools in Avlonas, Kapandriti, and the EPAL of Oropos. According to Mr. Kalemis,

currently there are 452 refugee students, from Kindergarten to EPAL, attending schools in the greater area of Malakasa.

All courses are taught in Greek and, trust me, learning a foreign language in a foreign country is anything but easy. The major problem here is the lack of regular interpreters in schools. In the kindergarten of Malakasa, for example, the teachers do not follow the typical Greek program because they can't really communicate with the pupils and their parents.

Mrs. Anna Faratzis, a kindergarten teacher at the camp of Malakasa says that "there are very few interpreters, and they are usually needed in more urgent situations and for bureaucratic issues. They don't have any time to actually help here with the children. We are doing our best, meaning that we teach them some basic Greek words so that we can communicate. We can't elaborate more on specific topics."

The language barrier stands in the

way of high school refugee students too. Mrs. Loukia Stefou, philologist at the 1st high school of Avlonas, follows a different method to overcome that obstacle: "Whenever I have to deal with the problem, I always make sure that there is at least one child in the class who can translate some very specific parts of the course in their mother tongue. I speak English, so I could do that, but I don't like English to be spoken too much. I want them to familiarize themselves with the sound of Greek because it's important for them. This is the second or third year in our school for some refugee children who speak Greek and fortunately they have Farsi as their common language."

Two years ago there was a special afternoon class at the 1st high school of Avlonas which "normally" took place between 2pm and 6pm. It was a Reception Facility for Refugee Education (RFRE - DYEP in Greek). Mrs. Nantia Tsene, philologist and the director of

the school, says "normally, if there's sufficient teaching staff. Otherwise it operates from 2pm to 4pm, depending on the available staff."

For Mrs. Faratzis the issue is that "they don't live here permanently. People come and go. More people might come. There are children that started coming for two weeks and then had to go. In addition, there are children that live in the camp but do not attend systematically. They might come for a day and miss three days. They do not see this as their normal school. There are only a few parents who send their children every day. This makes it even more difficult for them to learn specific things. Many parents see this as a place for their children to spend some of their time, since they have many children at home."

While many refugee children want to stay in Greece, their parents are just waiting for their papers so that they can travel to Europe. Mrs. Tsene confirms

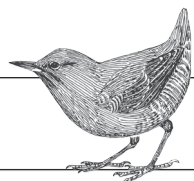
that: "Their attendance at school is not very systematic. Many of them quit, they move to other areas, we don't know how they continue, many leave the country to other destinations. In other words, the children who have been here for three years are very few."

For Mrs. Stefou that's normal because "parents have a vision but our goals, purposes and aspirations are different. Children have found an environment in which they live their lives within their own context. We understand both sides. In any case, what I personally see is a need on the part of the children to follow a norm, even if that norm has a deadline, even if that norm will expire at some time, and this is what they seek. They feel that their feet stand on solid ground, not the ground of their homelands but the ground of Greece."

Two or three years might not be enough time to assess the level of refugee integration into Greek society. However, if school is a miniature society, then we can already talk about refugee socialization.

Mrs. Stefou says you can also witness that during the break: "They hang out all together in the yard and play volleyball for example, they don't play alone. This is a first step towards socialization. I believe that they are being driven by nature, because they are now in an age when they fall in love, and I think that this could happen and be the beginning for an osmosis between the children. I hope that they will stay here, that they will be grafted, as we will, and the trees that we will make together will be very beautiful with nice fruit."

That's correct, education gives us a knowledge of the world around us and changes it into something better. It helps us develop a perspective on life. It helps us build opinions and have points of view on things in life. Education is the most important medium for everyone, so try hard and reach your goals.

ΜΑΧΗΤΙΑ ΧΟΞΣΑΪΝΙ

Θέλουμε να σας μιλήσουμε γ’ αυτές τις αναμνήσεις που τόσο θετικά άλλαξαν τη ζωή μας τα τελευταία δύο χρόνια. Επηρέασαν τον τρόπο που σκεφτόμαστε, το πώς βλέπουμε την κοινωνία αλλά και τους ανθρώπους.

Μια μέρα επισκέφτηκα το καμπ στο οποίο έμενα παλιότερα, για να δω μια φίλη. Στην αρχή με κατέκλυσαν οι αναμνήσεις του παρελθόντος και της ζωής στο καμπ. Το μυαλό μου ήταν μπερδεμένο και πάλευα μαζί του, όσο έβγαζα τη φίλη μου, η οποία δουλεύει ως μεταφράστρια σε μια οργάνωση που στηρίζει τις γυναίκες και ήταν πολύ απασχολημένη εκείνη την ώρα. Με κάλεσε τελικά να πάω μαζί της σε μια συνάντηση στην οποία υπήρχαν πολλές γυναίκες και πολλά κορίτσια.

Όταν πρωτομπήκα στον χώρο όπου γινόταν η συνάντηση, είδα αρκετές γυναίκες να διαβάζουν τα «Αποδημικά Πουλιά» και πιο συγκεκριμένα το κείμενο που είχε γράψει, με τίτλο: «Αυτά που θέλει να πει μια Αφγανή γυναίκα σε έναν Αφγανό άνδρα». Αφού τελείωσαν με το άρθρο, ζητήθηκε από τις γυναίκες αυτές να πουν τη γνώμη τους, χωρίς να ξέρουν ποιος το είχε γράψει. Η αντίδραση μιας εκ των γυναικών πραγματικά με σοκάρει: «Δεν υπάρχει περίπτωση αυτό το κείμενο να έχει γραφτεί από μια Αφγανή». Τη ρώτησα τι ήταν αυτό που την κάνει να πιστεύει κάτι τέτοιο και γιατί νομίζει ότι η συγγραφέας του άρθρου δεν είναι από το Αφγανιστάν. Η γυναίκα μου απάντησε πως «αυτό το άρθρο έχει γραφτεί από μια θαρραλέα και δυνατή γυναίκα και πως τέτοιες γυναίκες δεν υπάρχουν στο Αφγανιστάν». Τη ρώτησα γιατί έχει τέτοια ιδέα για τις Αφγανές γυναίκες και μου απάντησε πως μεγάλωσε με αυτές τις πεποιθήσεις.

Αναρωτήθηκα πώς θα στηρίξουμε τους άντρες όταν οι Αφγανές γυναίκες δεν πιστεύουν στον ίδιο τους τον εαυτό. Παρ’ όλο που τα λόγια της με αναστάτωσαν, με έκαναν και πιο δυνατή για να μπορέσω να συνεχίσω έτσι και να γράφω ακόμα περισσότερα άρθρα για τις γυναίκες της χώρας μου. Δεν πιστεύουν στους εαυτούς τους και στις δυνατότητές τους ακόμα και τώρα, τον 21ο αιώνα. Πιστεύω εγώ όμως σε αυτές.

Μια άλλη γυναίκα στη συνάντηση είπε πως «είμαστε περήφανοι που υπάρχει μια τέτοια

Οι αναμνήσεις μας

Αφγανή γυναίκα, η οποία είχε τη δυνατότητα να εκφραστεί και να δημοσιευτεί τα αισθήματα όλων των Αφγανών γυναικών».

Εκείνη τη μέρα, βίωσα δύο διαφορετικά συναισθήματα την ίδια στιγμή. Στο τέλος της συνάντησης, όμως, τους συστήηκα και με αγκάλιασαν, ευχαριστώντας και όλα τα μέλη των «Αποδημικών Πουλίων».

Τώρα θα θέλαμε να σας καλέσουμε να μοιραστείτε και τις δικές σας εμπειρίες και αναμνήσεις από τα «Αποδημικά Πουλιά».

ΑΜΠΝΤΟΥΛ ΡΑΖΙΝΤ ΜΟΧΑΜΑΤΙ

Από τότε που εντάχθηκα στην ομάδα των Αποδημικών Πουλίων κάθε συνάντησή μας είναι και μια ευχάριστη ανάνηψη. Εχω γνωρίσει πολλούς ανθρώπους και από την εμπειρία μου στην ομάδα έχω μάθει ότι είμαστε όλοι ίσοι, ανεξαρτήτως φύλου, εθνικότητας, θρησκείας. Όταν βλέπω κάποιον να διαβάζει την εφημερίδα μας και να μας

ενθαρρύνει, νιώθω περήφανος που είμαι μέλος της ομάδας.

ΑΜΠΝΤΟΥΛ ΡΑΧΜΑΝ ΜΑΝΤΑΛΑ

Μια μέρα γυρούσα με μία φίλη μου από τη συνάντηση της εφημερίδας. Είχαμε αργήσει και θέλαμε να προλάβουμε το τρένο για τη Μαλακάσα. Επρεπε όμως πρώτα να πάρουμε το μετρό. Εκεί περάσαμε γρήγορα, χωρίς να κόψουμε εισιτήριο, και βρήκαμε ελεγκτές με αστυνόμους πίσω από τα ακυρωτικά μηχανήματα. Μας ζήτησαν τα εισιτήριά μας και τους είπαμε πως δεν είχαμε. Όταν όμως τους δείξαμε τις δημοσιογραφικές ταυτότητες εντυπωσιάστηκαν επειδή είδαν ότι είμαστε εθελοντές στην εφημερίδα. Μας έκοψαν μία κλήση αντί για δύο.

ΙΧΤΙΣΑΜ ΧΑΝ

Εχω πολύ ενδιαφέρουσες αναμνήσεις από την εφημερίδα μας, αλλά δυσκολεύομαι να βρω τις λέξεις για να τις περιγράψω. Πρώτον, ήρθα στην εφημερίδα

στις 16 Δεκεμβρίου 2017. Ως νέο μέλος, ήθελα να γράψω κάτι, αλλά αρχικά μόνο άκουγα. Στη συνέχεια, σιγά σιγά, δημοσίευσα το πρώτο μου ποίημα. Ήταν μια στιγμή που μου άλλαξε τη ζωή. Από τότε, μέσω των κειμένων μου, προσπάθη να φωνή μου να φτάσει στους απλούς αλλά ταυτόχρονα δυνατούς ανθρώπους αυτής της χώρας.

ΜΟΧΑΜΑΤ ΝΑΣΙΜ ΧΑΪΝΤΑΡΙ

Όταν γνώρισα την εφημερίδα δεν είχα πολύ θάρρος και μεγάλη αυτοπεποίθηση. Η συμμετοχή μου όμως στην ομάδα με βοήθησε να αυξήσω την αυτοπεποίθησή μου, να γνωρίσω τον πόνο και τις δυσκολίες των μεταναστών και των προσφύγων, να γίνω η φωνή τους και να τη μεταφέρω στα αυτιά του κόσμου.

Θυμάμαι πως μετά από δύο μήνες συμμετοχής στην εφημερίδα κατάφερα να μιλήσω σε ένα σεμινάριο με θέμα τις δύσκολες συνθήκες διαβίωσης των προ-

σφύγων στην Ελλάδα. Σε αυτό το σεμινάριο είχαν έρθει επισκέπτες από διάφορες χώρες, όπως Γαλλία, Αγγλία, Καναδάς και Ελβετία. Με αυτό τον τρόπο κατάφερα να μεταφέρω και να μιλήσω για τα προβλήματα και τις δυσκολίες των προσφύγων μπροστά σε τουλάχιστον 500 άτομα.

ΜΟΧΑΜΑΤ ΣΑΡΙΦ ΡΑΧΜΑΝΙ

Όταν πρωτοήρθα στην ομάδα δημοσιογραφίας των «Αποδημικών Πουλίων» κατάλαβα ότι ενωμένοι μπορούμε να προχωρήσουμε, πιο δυναμικά από πριν, προς τον στόχο μας και μέσω της εφημερίδας να ενημερώσουμε τους πρόσφυγες και τους μετανάστες για τα δικαιώματά τους. Επίσης, μέσα από τις κουβέντες μας στην ομάδα έμαθα περισσότερα και αναθεώρησα για τα δικαιώματα και την ισότητα των φύλων. Πιστεύω ότι αυτό ήταν το σπουδαιότερο πράγμα που κατάφερα να αποκτήσω από τη συμμετοχή μου στην εφημερίδα.

ΝΟΥΡΑ ΑΛ ΦΑΝΤΛΙ

Μια μέρα καθόμουν στο καμπ όταν ήρθαν κάποια μέλη της συντακτικής ομάδας των «Αποδημικών Πουλίων» να μας μιλήσουν για την εφημερίδα τους και να μας καλέσουν στις συναντήσεις τους. Μου άρεσε πολύ η ιδέα και όταν πήγα στην πρώτη συνάντησή μου άρεσε πολύ. Τους είπα ότι θέλω να συμμετέχω και στην έκδοση της εφημερίδας και με δέχτηκαν. Τώρα, είμαι ένα ενεργό μέλος των Νέων Δημοσιογράφων που γράφει άρθρα και κάνει συνεντεύξεις. Τι όμορφη, αξέχαστη ανάνηψη.

ΘΥΜΕΡ ΦΑΡΟΥΚ

Το όνομά μου είναι Θυμέρ Φαρούκ και είμαι από το Πακιστάν. Θυμάμαι μέλη της εφημερίδας να έρχονται στον Ξενώνα όπου μένουμε για να μας δώσουν την ευκαιρία να μπούμε στην ομάδα. Στην αρχή ήμουν αρκετά μπερδεμένος, δεν μπορούσα να βρω κάτι για να γράψω. Προσπάθησα, όμως, και πίστεψα στον εαυτό μου και έτσι έγραφα για τη σχολική ζωή. Όταν έδωσα το κείμενο στην εφημερίδα, η συντακτική ομάδα με ενθάρρυνε και μου έδωσε κίνητρο. Μου είπαν πώς να μεταφέρω τη φωνή μου στους ανθρώπους μέσω της εφημερίδας. Έτσι κατάλαβα την αξία που έχουν τα «Αποδημικά Πουλιά» στις ζωές μας και πώς να υψώνω τη φωνή μου ώστε να με ακούσουν οι άνθρωποι. Ελπίζω να τους φαίνονται ενδιαφέροντα αυτά που γράφω. Η ευκαιρία που μου δόθηκε να γράψω στην εφημερίδα μου άλλαξε τη ζωή. Υπήρχαν πράγματα που ήθελα πάντα να πω στους ανθρώπους και τώρα μπορώ να το κάνω μέσα από την εφημερίδα. Είμαι σίγουρος ότι οι αναγνώστες θα τη βρουν χρήσιμη και ενδιαφέρουσα.

ΜΟΧΑΜΑΤ ΑΛΡΙΦΑΪ

Μετά από όσα έχω περάσει και υποφέρεi στη ζωή μου και αφού έφτασα στην Ελλάδα, σκοπός μου ήταν να φτάσει η φωνή μου στα πιο μακρινά μέρη. Φοβόμουν, όμως, ότι θα μείνω στο περιθώριο αυτού του κόσμου, όπου δεν θα έχω ούτε φωνή ούτε χώρο. Φοβόμουν ότι η φωνή μου δεν θα έχει πχώ και ότι μόνο εγώ θα την ακούω. Αλλά από όταν ήρθα σε επαφή με την εφημερίδα, άρχισα να νιώθω ότι δεν θα είμαι ο μόνος που θα ακούει την πχώ της φωνής μου και ότι υπάρχουν κι άλλοι που νοιάζονται να με ακούσουν.

احتشام خان

میری، ہمارے اخبار کے ساتھ بہت دلچسپ یادیں وابستہ ہیں جن کی وضاحت کرنے کے لیے میں الفاظ نہیں ڈھونڈ سکتا۔ لیکن مجھے وضاحت کرنی ہے۔ سب سے پہلے، میں نے 16 دسمبر، 2017 کو اپنے اخبار میں شمولیت اختیار کی۔ ایک نئے رکن کے طور پر، میں کچھ لکھنا چاہتا تھا، لیکن شروع میں میں صرف سن رہا تھا۔ اس کے بعد، آہستہ آہستہ، میں نے اپنی پہلی نظم شائع کی۔ وہ ایک لمحہ تھا جس نے میری زندگی بدل دی۔ اس کے بعد سے، اپنی تحریروں کے ذریعے، میں اپنی آواز کو اس ملک کے عام اور طاقتور لوگوں تک پہنچنے کی کوشش کر رہا ہوں۔

نورا الفضلي

في يوم من الأيام كنت جالسة في المخيم عندما أتى إلينا أعضاء من فريق تحرير صحيفة طيور مهاجرة تحدث أعضاء الفريق معي حول صحيفتهم كما دعوني إلى حضور اجتماعاتهم والمشاركة في إصدار الصحيفة. أحببت الفكرة كثيراً وعندما ذهبت أول مرة للاجتماع أحببته كثيراً أيضاً. أخبرتهم بأنني أرغب أن أشارك معهم فوافقوا على طلبي. الآن أنا عضوة متفوقة بالصحيفة تقوم بكتابة المقالات وعمل المقابلات، إنها لذكرى جميلة لا تنسى!

محمد الرفاعي

بعد كل ما عانيت في حياتي ووصولي إلى اليونان كان هدفي أن يصل صوتي إلى أبعاد مدى، لكنني كنت كنت خائفا من أنني سوف أكون هامشا في هذا العالم، ليس لي مكان وصوتي ليس له إلا الصدى الذي أسمعه أنا. لكن بعد أن تعرفت على الصحيفة بدأت أشعر بأنني لست الوحيد الذي يسمع صدى صوتي بل هناك أناس آخرين تسمعه وتهتم به.

محمد نسيم حيدري

برای اولین بار که تازه با این روزنامه آشنا شدم جرات و اعتماد به نفس بالایی نداشتم ، این روزنامه باعث شد بتوانم عزم خود را جزم کنم و اعتماد به نفسم را بالا ببرم ، از درد و رنج مهاجران و پناهندگان با خبر شوم و بتوانم برای آنها یک صدا باشم و درد و رنج آنها را به گوش جهانیان برسانم . به خاطر می آورم که تنها دو ماه بعد از ورود به روزنامه توانستم که در یک سمینار شرکت و سخنرانی کنم . این سمینار مربوط به سختی ها و مشکلات زندگی مهاجران در یونان بود که مهمان هایی از کشور های دیگر نظیر فرانسه، انگلستان ،کانادا،سوئیس ...و نیز در سمینار بودند و توانستم سختی ها و مشکلات و رنج مهاجران حداقل به ۰۰ نفر شنونده خود برسانم

عبدالرشيد محمدي

از وقتی به گروه پرنده گان مهاجر پیوستم هر ملاقاتش برابم خاطراتی خوشایند است. و با مردمانی زیادی آشنا شدم. تجربه که من از این گروه گرفتم این بود که ما انسان ها یکسان هستیم.بدون در نظر گرفتن جنسیت، ملیت،مذهب . وقتی که من کسانی را میبینم که روز نامه ما را می خوانندند و ما را تشویق میکنند باعث میشود که من افتخار کنم از این که یکی از اعضای این گروه هستم .

عبد الرحمن مد الله النعيمي

في يوم من الأيام كنت عائداً مع صديقة لي من اجتماع الصحيفة، كنا قد تأخرنا على موعد القطار و كنا في عجلة من أمرنا مما دفعنا إلى الإسراع لركوب المترو بدون قطع تذكرة. بمجرد عبورنا للحاجز تفاجئنا بالمفتشين و رجال الشرطة الذين كانوا بانتظارنا خلف الحاجز، عندما طلبوا منا تذكراتنا أخبرناهم بأننا لم نقطع تذكرة و أننا أعضاء في صحيفة طيور مهاجرة و أريناهم بطاقتنا الصحفية. عندما رأوا أننا منطوعون بالصحيفة قاموا بتفريمتنا مخالفة واحدة عوضاً عن مخالفتين أي حسموا لنا نصف مبلغ الغرامة!

محمد شريف رحمانی

زمانیکه که تازه وارد تیم خبرنگاری پرندگان مهاجر شدم فهمیدم که ما مهاجران میتوانیم در کنار هم با اتحاد قوی تر از گذشته به سمت اهداف مشخص پیش برویم و از طریق این روزنامه به مهاجران و مردم کمک کنیم تا از حقوق خود و برابری انسانها با هم آگاه شوند. همچنین از بحث های مثل جنسیت و غیره که در تیم ما وجود داشت توانستم اطلاعات بیشتری از برابری جنسیتی بهره مند شوم و دیدم نسبت به گذشته تغییر کند و این یکی از بزرگترین دستاوردهای من در این روزنامه بود .

مرا باور کن

مهديه حسینی

میخواهم برایتان از خاطراتی بگویم که در طول دو سال گذشته باعث تغییرات مثبتی در زندگی مان ،در طرز تفکرمان ،در نوع دیدمان نسبت به جامعه و افراد مختلف شد . یکی از روزها برای دیدار یکی از دوستانم به یکی از کمپهای مهاجرین رفتم .در ابتدا با دیدن کمپ تمام خاطرات گذشته و زندگی در کمپ به ذهنم هجوم آورد .با ذهنی آشفته به جستجوی دوستم پرداختم که به عنوان مترجم در یکی از ارگانهای حمایت از زنان مشغول به کار بود ،او را یافتم، مرا به جلسه ای دعوت کرد که زنان و دختران کمپ در آن جلسه حضور داشتند .با ورود به جلسه با دیدن تعداد زیادی از زنان که مشغول خواندن روزنامه پرندگان مهاجر بودند واقعا هیجان زده شدم و آنها مشغول خواندن مقاله من بودند مقاله ی « حرفهای نگفته یک زن افغان به یک مرد افغان »

عمیر فاروق

میرا نام عمر فاروق ہے اور میں پاکستان سے تعلق رکھتا ہوں ۔

پہلی بار جب اخبار کے کچھ صحافی ہمارے کیمپ میں آے اور ہمیں انہوں نے اخبار کے بارے میں بتایا اور اس میں کام کرنے کا موقع فراہم کیا ۔ جب میں پہلی بار اخبار میں کچھ لکھنے جا رہا تھا، تب مجھے کچھ سمجھ نہیں آ رہا تھا کہ میں کیا لکھوں پھر میں نے کوشش کی اور اخبار میں اسکول کی زندگی کے بارے میں کچھ لکھا اور اخبار میں شائع کرنے کے لئے جب میں نے اپنے سنٹیر کو کہا تو اس نے میری جو صلہ افزائی کی اور مجھے بتایا کہ اخبار کے ذریعے لوگوں تک ہم اپنی آواز کیسے پہنچا سکتے ہیں۔ جس سے مجھے یہ پتا چلا کہ اخبار ہماری زندگی میں کیا اہمیت رکھتی ہے آہستہ آہستہ مجھے اپنی آواز لوگوں تک پہنچانے کا ذریعہ ملا اور لوگوں نے ہماری اخبار کو پڑھنے میں دلچسپی رکھی۔ اخبار میں موقع کی وجہ سے میری زندگی میں تبدیلی آئی جو بات میں کہنا چاہتا تھا وہ بات میں نے اس اخبار کے ذریعے لوگوں کو بتائی جس سے لوگوں کو اور بھی دلچسپی پیدا ہوئی کہ وہ ہمارا اخبار پڑھیں۔

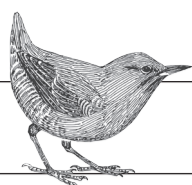

«ΝΕΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ»

Πείτε μας τη γνώμη σας

ΤΟ ΔΙΚΤΥΟ για τα Δικαιώματα του Παιδιού σας προσκαλεί να συμμετέχετε στη συμπλήρωση του ερωτηματολογίου που αφορά τα «Αποδημικά Πουλιά». Η γνώμη σας θα λειτουργήσει προς όφελος των εφήβων προσφύγων, μεταναστών και Ελλήνων, δημοσιογράφων της εφημερίδας. Μπορείτε να βρείτε το ερωτηματολόγιο στην ιστοσελίδα μας ddp.gr ή στον σύνδεσμο: <https://tinyurl.com/y9zqr4cr>

Η συμπλήρωση του ερωτηματολογίου διαρκεί λιγότερο από 5 λεπτά. Η συμμετοχή σας είναι εθελοντική. Ευχαριστούμε πολύ για τη συμμετοχή σας.

Της **ΜΑΧΝΤΙΑ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

Στο κυκλείο του θεάτρου της οδού Κεφαλληνίας στην Κυψέλη θα συναντούσαμε την Τάνια Παλαιολόγου, η οποία υποδύεται την ερευνητική δημοσιογράφο και ακτιβίστρια Άννα Πολιτικόφκαγια στην παράσταση «Ανεπίδεκτη Διόρθωσης».

Η Άννα Πολιτικόφκαγια είναι ένα σύμβολο του αγώνα για την ελευθερία του λόγου, πολύ γνωστή για την έντονη κριτική που ασκούσε στο Κρεμλίνο για τον πόλεμο στην Τσετσενία, ενώ ειδικεύονταν σε θέματα διαφθοράς και καταπίεσης ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αφιέρωσε όλη τη ζωή της στο επάγγελμα της δημοσιογραφίας. Τίποτα δεν ήταν πιο σημαντικό από το να διηγείται στους αναγνώστες τα γεγονότα. «Τα γεγονότα όπως συμβαίνουν, όπως είναι».

Η Τάνια έφτασε στο θέατρο μία ώρα πριν από την παράσταση. Αφού γνωριστήκαμε, μας ζήτησε να την ακολουθήσουμε στο καμαρίνι της, εκεί όπου βρίσκεται και προετοιμάζεται. Ενα δωμάτιο μικρό, αλλά γεμάτο συναισθήματα. Ενα δωμάτιο που θα έχει φιλοξενήσει εκατοντάδες διαφορετικούς χαρακτήρες.

Καθίσαμε μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη που είναι τοποθετημένος στον έναν τοίχο και η Τάνια μάς σύστησε τον σκηνόθετη της παράστασης και συμπρωταγωνιστή της, Μιχάλη Κουλάκο.

Η συνέντευξή μας ξεκίνησε με κάποια στοιχεία για το σενάριο της παράστασης. Η Τάνια μάς μίλησε για τον Ιταλό συγγραφέα του έργου, Στέφανο Μασίνι. Το σενάριο αφορά την Άννα, μια δημοσιογράφου γεννημένη στη Νέα Υόρκη από Ρώσους γονείς, οι οποίοι δούλευαν ως διπλωμάτες στον ΟΗΕ, και γράφτηκε το 2007, ακριβώς έναν χρόνο μετά τη δολοφονία της Άννας, η οποία εργαζόταν ως ανταποκρίτρια και διαπραγματεύτρια στον πόλεμο της Τσετσενίας. Κατά τη διάρκεια μιας πτήσης της προς το Μπσελάν, το 2004, έπεσε θύμα δολοφονίας.

Υποπο. Θεώρησε ότι κάποιος ήθελε να τη σταματήσει, να μην της επιτρέψει να βοηθήσει στις διαπραγματεύσεις.

Τον Σεπτέμβριο του 2004 όλα αυτά τα στοιχεία ελκύουν την Τάνια ως ηθοποιό. Αρχισε να παρακολουθεί τη δουλειά της Άννας γιατί την ενδιέφερε πολύ η περίπτωση μιας γυναίκας που μόνη της ήπαιρνε μέρος στην έρευνα για έναν πολύ άγριο και βίαιο πόλεμο μεγάλων συμφερόντων. Δύο χρόνια μετά, το 2006, ανήμερα των γενεθλίων του Πούτιν, η Άννα Πολιτικόφκαγια δολοφονήθηκε. Από τότε η Τάνια άρχισε να ερευνά σε βάθος την υπόθεσή της και συνεχίζει μέχρι σήμερα για να μπορεί να την αποδίδει καλύτερα στο θέατρο.

Το ενδιαφέρον εδώ είναι το γεγονός ότι η Τάνια μάζευε υλικό επί επτά χρόνια με στόχο να το δώσει σε έναν συγγραφέα για να γράψει ένα θεατρικό κείμενο. Όταν είχε πια αρκετό υλικό και επικινδύνωνσε με τον συγγραφέα, αυτός της είπε ότι μόλις είχε βρει ένα θεατρικό κείμενο γραμμένο για την Άννα από έναν Ιταλό συγγραφέα, μεταφρασμένο στα γαλλικά.

Αμέσως σκέφτηκα πως οι όμορ-

φες και σημαντικές πράξεις κάποιων, ακόμα και όταν αυτοί πεθαίνουν, μπορούν να ενώσουν ανθρώπους από διαφορετικά σημεία της Γης. Μετά από πρόβες και ασκήσεις, το έργο ανέβηκε πρώτη φορά τον Σεπτέμβριο του 2014 στο Κέντρο Ελέγχου Τηλεοράσεων στην Κυψέλη και παίχτηκε μέχρι τον Μάρτιο του 2015, όταν η Τάνια ήταν τεσσαράων μηνών έγκυος.

Τη ρώτησα αν στην έρευνά της βρήκε κάτι αρνητικό για τη ζωή της Άννας. Μου απάντησε χαμογελώντας ότι έμαξε πολύ για κάτι τέτοιο, αλλά η Άννα «ήταν ένας πολύ ακέραιος άνθρωπος. Παρά τις απειλές που δεχόταν, το πείσμα της ήταν μεγάλο και δεν σταμάτησε ποτέ την έρευνα. Αυτό ήταν μοιραίο για τη ζωή της και σίγουρα επηρέασε πολύ τους ανθρώπους που ήταν κοντά της».

Ασφαλώς, όταν κάνεις έρευνα για τη ζωή κάποιου ανθρώπου, για χρόνια, μπορεί να επηρεαστεί και να υπάρχουν αλλαγές στην προσωπική ζωή και τη συμπεριφορά σου. Πόσο νιώθω τη ζεστή φωνή της Τάνιας να επαναλαμβάνει: «Μακάρι να το έχει κάνει. Θα ήθελα να της μοιάζω. Θα ήθελα να έχω έστω και το ένα χιλι-

οστό από τη δύναμή και το θάρρος της, και το αίσθημα ευθύνης που είχε απέναντι στα ίδια της τα παιδιά, υπερασπίζοντας τα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα». Αυτή την ιδέα θέλει ως οδηγό στη ζωή της η Τάνια, τον μη διαπραγματεύσιμο τρόπο με τον οποίο η Άννα υπερασπιζόταν τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Επειτα, φτάσαμε στην ερώτηση που είχα σκεφτεί πριν τη γνωριμία: «Αν μιλούσαμε για τη ζωή ενός άντρα και όχι της Άννας, θα είχατε επηρεαστεί τόσο πολύ;» Η Τάνια είπε ότι η επιλογή της δεν είχε σχέση με το φύλο. Αυτό με έκανε να σκεφτώ την ερώτησή μου με διαφορετικό τρόπο. Ρώτησα αν επέλεξε το σενάριο επειδή η Άννα ήταν γυναίκα. «Σίγουρα έχει να κάνει με το ότι ήταν γυναίκα και σίγουρα ταυτίστηκα μαζί της. Δεν μπορούσα να την ταυρίσω μέσα στο σκηνικό αυτής της αγριότητας και της βίας που συνήθως έχει να κάνει με άντρες», μου είπε. Χάρηκα με αυτή την απάντηση γιατί ήταν αυτή ακριβώς που έψαχνα στη συγκεκριμένη ερώτηση.

Έψαχνα όμως και για ομοιότητες ανάμεσα στις ζωές των δύο γυναικών. «Κατά τη διάρκεια της έρευνάς μου έβλεπα στοιχεία τα οποία, γνω-

ρίζοντας πολύ καλά τον εαυτό μου, ένιωθα ότι θα ήθελα να έχω. Ενώ με ενδιαφέρει πολύ η πολιτική και τα ανθρώπινα δικαιώματα, δεν έχω καταφέρει σε επίπεδο μόρφωσης να είναι δικά μου. Σίγουρα ακουμπάνε πάνω σε προσωπικά μου βιώματα, αλλά εκείνη τη στιγμή πραγματικά νομίζω ότι έχω ζήσει αυτά που είχε ζήσει η Άννα. Πρόκειται για μια γυναίκα που κουράστηκε να παλεύει για πράγματα που θεωρεί αυτονόητα».

Όπως ανέφερα στην αρχή του κειμένου, έκανα τη συνέντευξη με την Τάνια και έμαθα για την Άννα πριν από την παράσταση, αλλά ήταν πάνω στη σκηνή που κατάλαβα ακριβώς πώς η ηθοποιός έχει δουλέψει με τη δημοσιογράφο. Ενώσα ότι η Τάνια κουράζεται μαζί με την Άννα κατά τη διάρκεια της σκηνής του πολέμου. Ενώσα την κόπωση της Άννας μέσα στα μάτια της Τάνιας, κάτι που μεταφέρθηκε και στο κοινό.

Η τελευταία ερώτηση που της έκανα ήταν για το πιο σημαντικό μήθημα που πήρε από τη ζωή της Άννας. Η απάντηση ήταν: «Να είσαι ο εαυτός σου και να υπερασπίζεσαι τον άνθρωπο, χωρίς φόβο».

Ευχαριστούμε την Τάνια Παλαιολόγου για τη συνέντευξη και την εξαιρετική της ερμηνεία, και τον Μιχάλη Κουλάκο, σκηνοθέτη και ηθοποιό σε πολλούς ρόλους της παράστασης.

Χοδτ باش ، بدون ترس

مهديه حسینی

اشتباهات خود شوند ، دانست ، همچنین آن معتقد بود که این جنگ یک جنگ ناعادلانه است و باید متوقف شود و مسلما کسانی که در این جنگ بها میبردارند مردم معمولی هستند .

در قسمتی از سناریو خوانده بودم که کلمه برف و خون در پرده ای از این نمایش تکرار میشود از خانم تانیا خواستم کمی درباره این صحنه برایمان توضیح بدهند ، تانیا توضیح داد این صحنه قسمتی از کار است که هم شاعرانه است هم لطافت و زیبایی و خشونت همراه هم نشان داده شده است و این صحنه ایست که آن در مرکز شهر راه میبرد و بمبی منفجر شده است و در این واقعه گویبی ذهن و مغز آن دیگر متوقف میشود ومردم گویبی به عقب برمی گردند.

خانم تانیا درباره صحنه های آخر که آن تمام مسئولیت های خود نسبت به واقعه جنگ را داشته ، انجام میدهد برایمان میگوید که در آن لحظات احساس میکند که این زن دیگر آن نیست خود تانیاست که جملات را بیان میکند و این تانیاست که تمام وقایع را پشت سر گذاشته است و تجربه کرده است و اعلام میکند: من دیگر خسته شده ام از اینکه بکنم درباره مسائلی که قرار است توضیح بدهم .

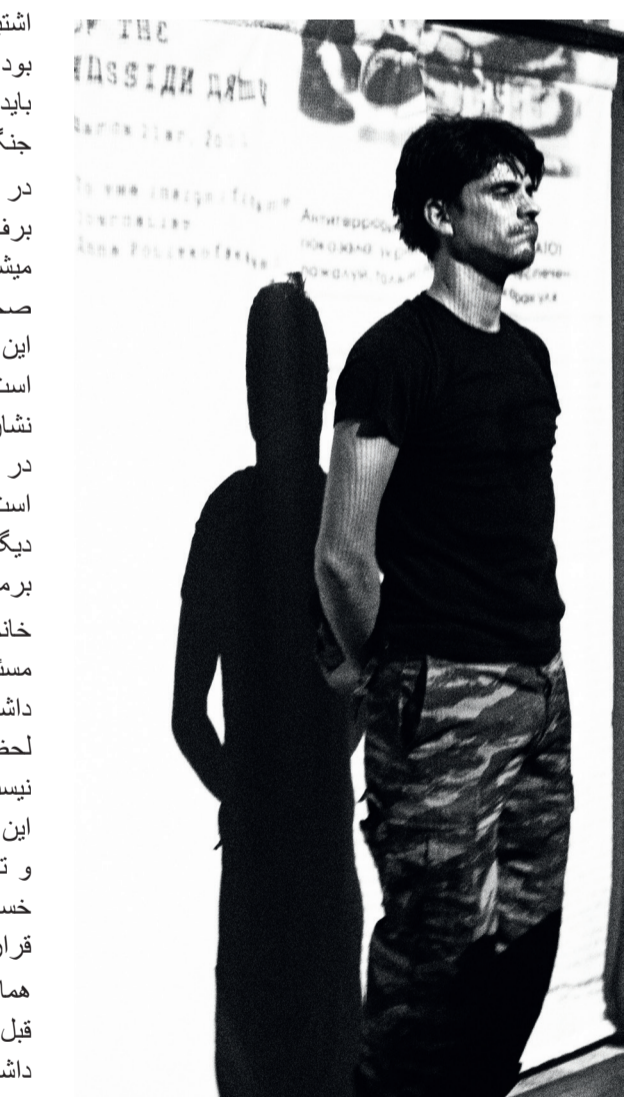
همانطور که در ابتدای مقاله یاد آور شد که ما قبل از اجرای تئاتر با خانم تانیا مصاحبه داشتیم ، من با دیدن این صحنه در حین اجرا دقیقا احساس کردم که خانم تانیا تا چه حد در این صحنه با آن همزاد پنداری کرده است و گویا خانم تانیا واقعا به همان اندازه ای خسته بود که آن از پشت سر گذاشتن و دیدن صحنه های جنگ ، یعنی این حس خستگی یک زن به عنوان موجودی ظریف و شکننده از چشمان ، از حالت صورت و طرز بیان خانم تانیا به بیننده منتقل میشد . و به عنوان آخرین سوال از خانم تانیا خواستم که برایمان بگویند از مهمترین درسی که از زندگی آن گرفته اند و آن چیست؟ جواب این بود

خودت باش

از انسانیت دفاع کن

بدون ترس

با تشکر از خانم Tania Paleologou برای انجام این مصاحبه و اجرای بی نظیرشان و تشکر از آقای Michalis Koulakos به عنوان کارگردان و بازیگر این نمایش در نقش های مختلف .

ای کاش یک هزارم در صد از شجاعت و شهامت و جرأت آن را در وجود خود می یافتند . احساس مسئولیتی که آن نسبت به بچه ها داشت و دفاع کردن از تمام اصول اولیه حقوق انسانی از خصوصیات بارز آن بود اما نظر خانم تانیا این است که با وجود تمام تلاشهای آن و تمام روشهایی که آن استفاده کرد تا از این حقوق دفاع کند اما نتوانست کار خود را به پایان برساند و با این وجود خانم تانیا دوست دارند رفتارهای آن را راهنمای زندگی شخصی خود قرار دهند .

بالاخره رسیدیم به سوالی که قبل از گرفتن مصاحبه و آشنایی با خانم تانیا با خواندن سناریو ذهنم را مجبور به مقایسه میکرد که اگر داستان آن قصه ی زندگی یک مرد بود باز هم مورد توجه خانم تانیا قرار می گرفت یا نه؟

خانم تانیا این سوال مرا بسیار زیرکانه جواب دادند و گفتند این انتخاب ربطی به جنسیت نداشته است . این جواب مرا واداشت تا که سوالم را به طرز دیگری بیان کنم تا شاید جواب واضح تر و شفاف تری را دریافت کنم و سوالم را اینگونه بیان کردم آیا زن بودن آن یکی از دلایل انتخاب این سناریو بود؟ خانم تانیا جواب داد مطمئنا که من فکر میکنم من با این کار شناسنامه پیدا کردم . مسلما اگر شخصیت یک مرد میبود کمی اوضاع فرق میکرد و این لطافت و ظرافت و زن بودن آن بود که باعث شد در جنگ جلوه داشته باشد و خود را بیشتر نمایان سازد و معتقدم که لطافت و ظرافتی که یک زن میتواند در جامعه داشته باشد تا با این جنگ وحشی مقابله کند خود به تنهایی باعث جلب توجه میشود . بعد از این جواب، من خرسند از این بودم که جواب سوالم را خیلی شفاف و واضح دریافت کردم .

دنبال یافتن شباهت هایی بین زندگی خانم تانیا و آن بودم که خانم تانیا گفت : در دورانی که تحقیق میکردم بیشتر به این فکر میکردم ای کاش خصوصیات آن را من هم می داشتم و هیچگاه خود را با او مقایسه نکردم و حتی اگر من واقعا علاقه ای به مسائلی سیاسی و حقوق انسانی داشتم و تحصیلات آن را داشتم نمیتوانستم با او در یک سطح باشم . شخصیت من متفاوت تر از شخصیت آن است .

از خانم تانیا درباره هدف آن از بیان واقعیت های جنگ سوال کردم ، او اولین هدف آن را نشان دادن چهره واقعی افرادی که در جنگ شرکت داشتند و اینکه دو طرف جنگ متوجه

به آن را تهیه کند ، برایشان قابل توجه بود است و از آن زمان خانم تانیا شروع به جمع آوری اطلاعات درباره آن میکند در حالی که در سال 2006 آن کشته میشود دقیقا دو سال قبل از روی کار آمدن پوتین . خانم تانیا به تحقیقات خود درباره زندگی شخصی و کاری آن ادامه میدهد تا بتواند تئاتری از زندگی آن به روی پرده ببرد .

اما نکته جالب این قسمت از مصاحبه مان این بود که با اینکه خانم تانیا هفت سال زمان صرف جمع آوری اطلاعات درباره آن کرده بود و میخواست این اطلاعات را در اختیار شخصی قرار دهد تا این اطلاعات به صورت نمایش نامه در آید متوجه میشود که در کشور فرانسه شخصی زندگی نامه آن را به صورت نمایش نامه در آورده است .

در آن لحظه احساس کردم که چقدر زیباست اعمال و رفتار و گفتار انسانها حتی شاید بعد از مرگشان باعث پیوند انسانهایی از نقاط مختلف دنیا به یکدیگر میشود .

بعد از آماده سازی ها و تمرینات بالاخره در سپتامبر سال 2014 این نمایش به روی سن رفت و تا مارچ سال 2015 یعنی حدود چهار ماه اجرای این نمایش ادامه داشت و بعد از آن این کار برای منتهی متوقف شد دلیل توقف این کار نیز باردار شدن خانم تانیا بود .

از خانم تانیا سوال کردم آیا در طی دوران تحقیقتان نقطه منفی در زندگی آن پیدا کردید یا نه؟ با لبخندی گفتند اتفاقا خیلی به دنبال پیدا کردن اشتباهی در زندگی آن بودم ولی از آنجایی که آن یک زن واقعا درستکار و حرفه ای در کار خود بودند موفق به پیدا کردن اشتباه نشدم هر چند آن بارها مورد اتهام قرار گرفته بود ، ولی دست از تهیه خیر برداشتم . خانم تانیا گفتند: از نظر شخص من

این نقطه منفی محسوب نمی شود ولی صبوری او درباره کارش برای او خیلی خطرناک بود و در نهایت باعث شد او جان خود را در این کار از دست بدهد این موضوع برای خانواده او نیز رنج آور بود .

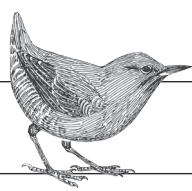
مطمئنا تحقیقات بر روی زندگی یک شخص در دراز مدت میتواند باعث تغییراتی در زندگی شخصی یا الگوهای رفتاری شخص تحقیق کننده شود ، اما خانم تانیا آنگونه که من حس کردم با حسرتی که در صدایشان بود دوبار جمله ی ایکاش اینطور بود . ای کاش اینطور بود را در جواب سوال ما که آیا شخصیت آن تاثیری در زندگی شخصی شان داشته یا نه را تکرار کردند ، و در ادامه گفتند

به سالن تئاتر خیابان کفالیپاس میرسیم جایی که قرار است خانم Tania palaiologou بازیگر نقش Anna Politkovskaya ژورنالیست و فعال حقوق بشر را در تئاتری به نام «شخص اصلاح نشدنی» ملاقات کنیم .

آنا پولیتکوفسکایا نماد مبارزه برای آزادی مطبوعات است و شهرتش را مدیون مخالفت هایش با سیاستهای کرملین و پوشش اخبار جنگ چین و افشاکاری فسادها و نقض حقوق بشر در آنجاست . او تمام زندگی اش را وقف حرفه روزنامه نگاری کرد و هیچ چیز به اندازه رساندن صدای حقیقت به خوانندگانش برایش مهم نبود .

روبروی درب سالن تئاتر چند دقیقه ای منتظر میمانیم تا اینکه بالاخره خانم تانیا یکساعتی قبل از اجرای نمایش «شخصیت اصلاح نشدنی» در محل اجرا حضور پیدا کرد و ما با هم آشنا شدیم . خانم تانیا ما را راهنمایی میکند به اتاقی که اتاق گرم و آماده سازی بازیگران بود ، اتاقی کوچک اما گرم و پر احساس ، اتاقی که شاید صدها شخصیت متفاوت را در خود جای داده باشد . روبروی آینه ای که بر روی دیوار اتاق نصب شده بود نشستیم و خانم تانیا ما را با کارگردان و بازیگر دیگر این تئاتر آقای Michalis Koulakos آشنا کرد .

مصاحبه ی خود را آغاز کردیم با این سوال که نویسنده سناریو شخص اصلاح نشدنی چه کسی است؟ خانم تانیا به ما آقای Stefano Massini را به عنوان نویسنده سناریو معرفی کردند که اهل کشور ایتالیا میباشد . سناریو درباره خبرنگاری به نام آنا میباشد متولد نیویورک از پدر و مادری اهل روسیه . او فعال حقوق بشر بود و به عنوان دیپلمات در سازمان ملل متحد مشغول به کار بود . سناریو دقیقا یکسال بعد از کشته شدن آنا یعنی در 2007 نوشته شده است . آنا به عنوان یک خبرنگار مامور شد تا از حوادث جنگ بین روسیه و چین خبر تهیه کند در مسیر سفر آنا مسموم میشود ، مسمومیتی مشکوک . در واقع او معتقد بود عده ای سنگ جلوی پای او می اندازند تا به هر طریقی مانع تهیه اخبار شوند . در سپتامبر سال 2004 این واقعه و خواندن این خبر در روزنامه ها تمام حواس خانم تانیا به عنوان یک بازیگر را به خود جلب میکند . خانم تانیا معتقد بود از آنجایی که از دو طرف قدرتها باعث به وجود آمدن جنگ شده بودند ، جرات و شجاعت زنی که می خواست به دل این جنگ برود و اخبار مربوط

By **ALEXANDRA TARAGOULIA**
PAPAKONSTANTINOY, DIMITRA
ELISAVET KAISIDI, ZAHRA HABI

We turned up the Volume in Eurochild 2018 Part 1

Our team flew to Opatija, Croatia to attend the Eurochild Conference. During the conference we took part in talks and speeches, we met with young people and children from all over Europe, we heard stories that touched us and we were inspired by people's interest in children and their rights. We were able to envision a Europe and a world where our rights will be secured, where our voice can be heard in all decision-making centres, so that we can ultimately influence the decisions that affect us. We Young Journalists and our fellow correspondents from Ireland, Germany, Croatia, Hungary and Malta are ready and through the pages of Migratory Birds we will continue to express our views on all matters affecting our lives.

NAME: Koppány, Botond, Oliver
AGE: Youth
COUNTRY: Hungary
TOPIC: Education in Hungary
TITLE: Opinion on Hungarian education
WHO DO YOU WANT TO READ YOUR ARTICLE: Members of Eurochild

The Hungarian education system uses totally different methods than highly developed countries. Public schooling relies on a hierarchy between teacher and student and lacks interactive methods and teamwork.

Governmental influence is very strong as all financial support comes from the government itself. It tends to change the educational system all the time with the national curriculum designed to suit its own preferences. The government pretends to care about public opinion and has nominally asked students and teachers for their observations on the newest edition (September 2018) of the curriculum but actually we weren't able to read it because of its length and the unfamiliar, child-unfriendly language.

We, students wanted to express our disagreement by demonstrating, but our voice was ignored by the authorities. The supporters of the government reacted to the demonstrations, saying that children should not be involved in public decision-making, mainly because of their age.

Although we believe that the current situation is unacceptable, we hope for a brighter future.

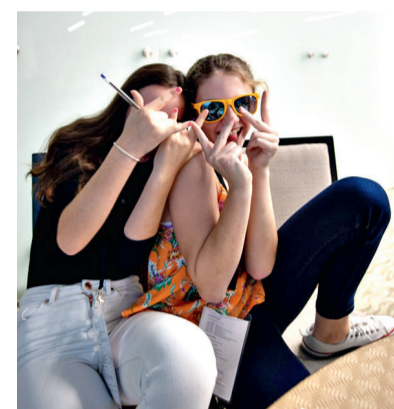
NAME: Amelie, Britta, Rania

AGE: 12, 31, 23
COUNTRY: Germany, Greece
TOPIC: Ball Rights
TITLE: Ball Rights Count
WHO DO YOU WANT TO READ YOUR ARTICLE: Everybody, All Kinds of Balls (That's very important)

It's important that everyone has rights, even a ball has rights. Every ball has the right to jump, to bounce, to sleep, to wait

in a bag. The right to be free to play with children, to meet other balls, to learn about ball rights, to protest for them, to go to a ball school, play games to feel safe, to be different, to be protected by their players. How do all the different kinds of balls get their rights? They can demonstrate (protest). They can campaign. They can talk to politicians.

They can make a petition on Instagram (social media). They can make their voices heard. They can form a ball council. They can go on social media. Why is it important? It is important because a ball is always neglected. That is not fair. If we can hear a ball, why can't we hear a child?

NAME: Brian
AGE: 16
COUNTRY: Ireland
TOPIC: Family abuse towards children
TITLE: How young children cope with abuse
WHO DO YOU WANT TO READ YOUR ARTICLE: Whoever has been abused by their parents

I have been abused by my parents my whole life but there was a day when I said enough is enough and I left. A few days after leaving my house I stayed at my best friend's house. Then we went to Garda station (police) when I was ready.

After going to the station I was assigned to a social worker and put in a foster home. But I have two other brothers and I sometimes get very depressed. I ask myself if I made the right decision leaving them alone, even though I know I have, I can't stop feeling bad. So, the trouble I am having is now is how to cope with this problem.

We, students wanted to express our disagreement by demonstrating, but our voice was ignored by the authorities. The supporters of the government reacted to the demonstrations, saying that children should not be involved in public decision-making, mainly because of their age

Του **ΑΜΠΙΝΤΟΥΛ ΡΑΧΜΑΝ ΜΑΝΤΑΛΑ**

Πριν από λίγο καιρό καθόμουν στο μάθημα δημοσιογραφίας που κάνουμε στην εφημερίδα των «Αποδημητικών Πουλιών». Η θεματική του μαθήματος ήταν για την επιρροή των φωτογραφιών στην κοινή γνώμη. Είδαμε και αναλύσαμε κάποιες από τις 100 πιο επιδραστικές φωτογραφίες των τελευταίων δεκαετιών. Ανάμεσα σ' αυτές ήταν και αυτή του Κέβιν Κάρτερ με τίτλο «Ο γύπας και το μικρό κορίτσι».

Ο φωτογράφος Κάρτερ, από τη Νότια Αφρική, ήταν σε ταξίδι σε κάποιο μακρινό χωριό στο Σουδάν όταν άκουσε ένα μικρό κορίτσι να κλαίει. Όταν έφτασε στο μέρος που ήταν το κορίτσι που υπέφερε από υποσιτισμό, είδε έναν γύπα να το κοιτάζει σαν να περιμένει να πεθάνει για να το φάει. Ο Κάρτερ πήρε το Διεθνές Βραβείο Πούλιτσερ γι' αυτή τη φωτογραφία το 1993 αλλά δέχτηκε μεγάλο κύμα κριτικής για την επιλογή του να τραβήξει τη φωτογραφία αντί να βοηθήσει το κορίτσι. Αργότερα αυτοκτόνησε.

Συγκινήθηκα πολύ και παραλίγο να κυλήσει ένα δάκρυ από το μάτι μου γιατί είχα ζήσει μια παρόμοια κατάσταση πείνας στη Μοσούλη, την πόλη μου, μέσα στην οποία ήμασταν πολιορκημένοι. Τότε οι δυνάμεις που μας πολιορκούσαν μας είχαν απαγορεύσει το φαγητό και το νερό για 6 μήνες. Ταυτόχρονα ο ISIS, που ήταν μέσα στη Μοσούλη, έδινε το φαγητό που είχε μόνο στα μέλη του. Ήταν αρνητικοί να δώσουν φαγητό σε μας ακόμα και όταν τους προσφέραμε χρήματα. Οι υπόλοιποι αθώοι άνθρωποι δεν μπορούσαν να πάρουν τίποτα από καμία πλευρά.

Επειδή είχαμε προβλέψει την πολιορκία αυτή, είχαμε πάρει προμήθειες λίγες μέρες πριν από την έναρξή της. Τις ημέρες της πολιορκίας περιορίσαμε πολύ την κατανάλωση φαγητού για να μας φτάσει όσο περισσότερο γινόταν. Δεν μας είχε μείνει τίποτα εκτός από ελαχίστα υλικά. Εμείς, όπως και άλλοι, είχαμε σκέτο άβραστο σιτάρι για να φάμε διότι μας είχαν απαγορεύσει το νερό. Για να πάρουμε νερό έπρεπε να πάμε στο πηγάδι και η διαδικασία ήταν πολύ δύσκολη γιατί είχαμε μόνο κουβάδες. Τους κατεβάζαμε στο πηγάδι και τους γεμίζαμε νερό για να πίνουμε, να πλεννόμαστε και να καθαρίζουμε το σπίτι. Δεν καταναλώναμε πολύ

Ιστορίες ασιτίας: από το Σουδάν του '93 στη Μοσούλη του '16

νερό γιατί πάντα υπήρχε περίπτωση να μην μπορούμε να βρούμε από τα σπίτια μας την ώρα του βομβαρδισμού. Είχε τύχει, βέβαια, να μας βομβαρδίζουν την ώρα που τραβούσαμε νερό, αλλά παρά τον κίνδυνο συνεχίζαμε λόγω της μεγάλης μας ανάγκης.

Την τελευταία μέρα της πολιορκίας ήρθε σε εμάς ο γείτονας με το παιδί του και μας είπε ότι δεν είχαν φάει τίποτα για δύο μέρες και ότι ο γιος του δεν άντεχε άλλο, χρειαζόταν να φάει κάτι οπωσδήποτε. Όταν είδαμε το παιδί σε αυτή την τρομερή κατάσταση, έτοιμο να λιποθυμήσει από την πείνα και τη δίψα, ο μεγάλος μου αδερφός έφερε ότι μας είχε απομείνει από φαγητό, δηλαδή ρύζι και λίγη σάλτσα ντομάτας, και έδωσε το μισό στον γείτονα μας λέγοντάς του: «Αυτό το μισό για σένα και το άλλο για μας».

Ο γείτονας μας συγκινήθηκε τόσο που κόντεψε να κλάψει από τη χαρά του και μας ευχήθηκε να καλύτερα. Του είπαμε πως το να μοιραζόμαστε το φαγητό μεταξύ μας είναι υποχρέωσή μας και πως αυτό το φαγητό μάς το έδωσε ο Θεός. Κάθε γείτονας οφείλει να βοηθάει τον γείτονα του την

ώρα της ανάγκης.

Με αυτές τις καλές μας προθέσεις απελευθερώθηκε η Μοσούλη χάρη στις δυνάμεις ασφαλείας την επόμενη ημέρα. Το φαγητό που μοιραστήκαμε ήταν το τελευταίο μας γεύμα πριν απελευθερωθεί η πόλη. Μετά τη λήξη της πολιορκίας βρήκαμε φαγητό να φάμε και νερό να πούμε. Ζήσαμε όμορφες μέρες, χωρίς τον τρόμο που μας συνόδευε κατά τη διάρκεια της κατάληψης της Μοσούλης από τον ISIS, μακριά από την πείνα που κόντεψε να σκοτώσει την πόλη μας.

Καθώς ο Σουδάν: 1993 έως 2016

Εδωκέναι ο Αλλάχ ο Αγαθός

Ηνότερη η νύκτα (غير مسلوقة او مطبوخة). كان الماء قد منع عنا مما كان يدفعنا إلى الذهاب للبئر لجلب الماء وهي كانت عملية صعبة للغاية حيث لم تكن تمتلك أي وسيلة لجلبه سوى (العربانه) كنا نربط الأنينة الفارغة بها ونذهب لملئها بالماء لكي نشرب ونغسل بهم انفسنا وننظف بيوتنا وكنا نقتصد كثيرا بالماء خوفا من ان لانستطيع نخرج ثائبة من بيوتنا لان المنطقة كانت تحت القصف والدمار. طبعاً كنا قد تعرضنا مرات عديدة الى القصف عندما كنا ذاهبون لجلب الماء ومع كل هذا القصف والدمار كنا نكمل سحب الماء بسبب حاجتنا الشديدة إليه.

في اليوم الاخير من الحصار، اتى البنا جارنا مع طفله وقال لنا "ارجوكم اعطوني بعض الطعام لاننا لم ناكل أي شيء منذ يومين وهذا طفل ليس بإمكانه التحمل أكثر من هذا، انه يحتاج أن يأكل أي شيء على الفور". عندما رأينا هذا المنظر المرعب وهذا الطفل الذي فعلا كان ان يسقط ارضاً من شدة الجوع والعطش، قام اخي الكبير بجلب كل ما لدينا من طعام والذي كان عبارة عن القليل من الرز ومعجون الطماطم، قام اخي بقسم الطعام الى نصفين وقال لجارنا: "هذا النصف لك وهذا النصف لنا". عندما تأثر جارنا وفرح كثيراً وكاد ان يبكي من شدة الفرح وقام بالدعاء لنا. قلنا له ان اقتسام الطعام بين بعضنا البعض هو واجب علينا وهذا الطعام من عند ربي وعلى كل جار ان يساعد جاره ويقف معه في أثناء الشدة. ومن صدق نيتنا قامت القوات الامنية بتحرير المنطقة التي نسكن بها بالكامل في اليوم التالي. كان الطعام الذي اقتسمناه هو اخر وجبة لنا على النار قبل أن تتحرر المدينة بعد انتهاء الحصار وجدنا الخيرات و الطعام والشراب، عشنا اياماً جميلة جداً بدون الخوف والرعب الذي كان قد رفقتنا طوال هذه المدة التي عشناها تحت سيطره داعش بعيداً عن الجوع الذي كاد ان يضعح بحياتنا وبالمدينة بأكملها.

من فترة قصيرة كنت جالساً في درس الصحافة في صحيفه الطيور المهاجرة التي اعلم بها، كان موضوع الدرس عن تأثير الصور الملتقطة على الرأي العام، قمنا بمشاهدة و تحليل اكثر 100 صورة تأثيراً في العقود الأخيرة، من جملة هذه الصور كانت صورة "طفلة مجاعة السودان" لمصورها كيفن كارتز. المصور كارتز من جنوب أفريقيا كان في رحلة إلى إحدى القرى النائية في السودان حين سمع بكاء طفلة صغيرة. عندما توجه إلى مكان الطفلة التي تعاني من الهزل والجوع رأى نسراً يحدق في الطفلة و كأنه ينتظر موتها ليأكلها.

كارتز نال جائزة بوليتزر العالمية عن هذه الصورة في عام 1993 لكنه تعرض بعدها لموجة انتقادات عنيفة حول تفضيله التقاط الصورة عن مساعدة الطفلة مما دفعه للانتحار لاحقاً.

تأثرت كثيراً وكادت الدمعة تسقط من عيني لان مشهد الجوع هذا كان قد لمس حياتي الشخصية التي كنت قد عشتها في مدينتي الموصل في العراق عندما كنا محاصرين في داخلها. وقتها كانوا قد منعوا عنا الطعام والشراب لمدة ستة اشهر حيث لم يدخل اي شيء الى المدينة. كنا نعاني كثيراً لان القوات التي كانت تحاصر الموصل لم تسمح بإدخال اي شيء اليها وتنظيم داعش الذي كان داخل الموصل كان يعطي الطعام الى الناس المنضمين اليهم حصرياً. كانوا يرفضون بيعنا الاطعمة حتى عندما كنا نعرض عليهم المال لثقتنا. اما باقي الناس الابرياء لم يكن باستطاعتهم الحصول على اي شيء من قبل الطرفين.

نحن كنا نتوقع حدوث هذا الحصار فقمتا بتموين البيت قبل الحصار بايام عديدة ببعض المأكولات. أثناء الحصار كنا نقتصد في الطعام حتى يكفيننا لأطول فترة ممكنة. هكذا وصلنا إلى آخر ايام الحصار و لم يبق لدينا سوى القليل من الطعام، حالنا كحال باقي الناس لم يبق لنا شيء نأكله سوى